

Fotó: Sass Akos

Munkabizottságok a fejlesztési koncepcióról Feltételek szorításában!?

A felsőfokú közgazdasági képzés fejlesztési koncepciójának első változatát február 17-én vitatta meg a párt oktatási és tudománypolitikai munkabizottsága, a KISZ- és a szakszervezet képviselőinek jelenlétében.

KERÉKGYÁRTÓ GYÖRGY-NÉ, a munkabizottság vezetője, bevezetőjében elmondta, hogy a közgazdasági képzés fejlesztési koncepciójáról folyó viták lebonyolítója egyetemünk, illetve ún. gesztora a rektor. A köz- és felsőoktatás fejlesztési koncepciója március

22-én kerül a törvényhozás elé, és ebben a minisztérium tükröztetni akarja az intézményi vitákon felmerült észrevételeket. Ezt követően március 26-án a különböző szakági képzési ágak gesztorai találkoznak, áprilisban szakági ifjúsági parlament elé kerül a közgazdasági képzés fejlesztésének alakuló koncepciója, majd május-júniusban várhatóan a Minisztertanács napirendjére kerül az ügy az összes tapasztalatokkal gazdagodva.

Tulajdonképpen ezt a bevezetőt egészítette ki Stark

Antal (NGTI), — aki részt vett a vitaanyag kialakításában — amikor Baricz Rezső (számvetel t.) három kérdésére (a koncepció szerint hány éves lenne a képzési idő, nem korai-e az 1985-86-os tanévben bevezetni az új oktatási rendet, felmerül-e, hogy személyi és tárgyi feltételekkel hogyan vannak ellátva az intézmények) felelt. Ez a javaslat vitaindító — mondta — az április elejére kialakítandó koncepcióhoz. Mivel a szakosodás kérdésében ennek időpontjára vonatkozóan végül is a jelenlegi második félév körüli időpontra szavaz a javaslat, a képzési idő sem feltétlenül nőne. A határidőt tartatónak tartotta, ez egyébként attól függ, mit akarunk csinálni. A személyi és tárgyi feltételek kérdése az ő véleménye szerint is a fejlesztés kritikus pontja, bár vannak olyan intézkedések is, amelyek a meglévő feltételek mellett is végrehajthatók. Az OT és a PM elzárkózik a bérfejlesztés elől, tehát ebben

a kérdésben a közeljövőben nem lesz előrelépés.

LANTOS IMRE (külker. t.) konkrét kérdésekhez szót hozta, így például a külgazdasági főiskolai képzésben javasolt egyes változtatásokat.

PALÁNKAI TIBOR (vilgazd. t.) fűzött véleményt négy koncepcionális kérdéshez, szerinte a koncepció összekeveri a képzési arányokat a képzési súlypontokkal. Kétségtelenül a vállalati típusú közgazdaszok képzésének növekvő aránya szükséges, de ez nem jelentheti a makroszemlélet súlyának csökkentését. Nemzetközi tapasztalat, hogy a vállalati szakembereknek mély gazdasáspolitikai, külgazdasági ismeretekkel kell rendelkezniük.

A szakstruktúra kérdésében a javasolt külker. szakot visszaépítésnek tartotta a jelenlegi külgazd. szakhoz képest. A kereskedelmi ismeretek pénzügyi, termelési ismeretháttér nélkül nem elképzelhetők. A szakokkal és karokkal kapcsolatban több alternatíva kidolgozását szorgalmazta. A kétfokozatú

(Folytatás a 7. oldalon.)

KÖSZÖNTŐ HELYETT

Március 8.: Nőnap

„Gyere velem repülni” szól a darázs a virágnak. „Tapadj az ágra mellem” — szól a virág a darásznak.” (Weöres Sándor)

Nehéz a nőnapról új, eredeti gondolatokat összeszedni, az ember ilyenkor szívesebben hagyatkozik mások véleményére, az általa is sejtett, félig megfogalmazott érzéseket szívesebben mondja el, költők ünnepiben megformált szavaival. En is valamű ilyesfélét próbáltam összeállítani, megidévezve négy ember, két nő és két férfi véleményét a közelgő nőnap alkalmából.

Először azonban egy kis játék. Kiváncsi voltam diáktársaim meglátásaira, s ezért (mindenfélétől statisztikailag hiteles átlagvélemény nyerésének igénye nélkül) a könyvtárban 15 lánynak és 15 fiúnak feltettem egy kérdést, mely valahogy így hangzott: szerinted ma hazánkban, az ésszerű különbségeket is figyelembe véve, megvalósul-e a férfiak és nők társadalmi egyenlősége, s ha nem, akkor milyen tendenciákat látsz a különbségek alakulását illetően? Az eredmény: a 30-ból 10-en úgy vélték, hogy az egyenlőség fennáll (6 lány, 4 fiú!), 11-en, hogy csökkennek (5 lány, 6 fiú), 3-an, hogy növekednek (2 lány, 1 fiú) a különbségek, s 6-an gondolják, hogy stagnálnak ezen a területen. Lehet, hogy a fiúk rosszabbnak látják a

lányok helyzetét, mint azok a saját magukét?

A következő három vélemény már hosszabb beszélgetések eredménye, melyekben a következő kérdésekre próbáltunk választ keresni: mi az alapvető különbség férfi és nő között, vagyis mi lehet a nő belső lényege, ebből milyen társadalmi szerepek következnek, s hogyan valósulnak meg ezek napjainkban, illetve mely területeken kéne előrelépni?

Fiú (első évfolyam): — A nő jellegzetességeit szerintem a férfitől való különbözőségeiben lehet megragadni, a nők például gyengébbek, instabilabbak, gyakorlatiasabbak, ragaszkodóbbak stb., mint a férfiak. Ezek a biológiai és lelki-érzelmi sajátosságok behatárolják szerepüket is, ám azok aránya, jellege mindig az adott társadalom által meghatározott. Mindazonáltal úgy vélem, hogy a nő legfontosabb szerepe az anyaság, és az a feladat, hogy képes legyen egy családot összetartani.

A fejlődés során a nő egyre több szerepet képes betölteni, a különbségek egyre csökkennek, s napjainkra a nő szinte minden szerepre alkalmassá vált. Sőt, egyes területeken ez már kényszerjelleggel jelentkezik, gondolok itt például a munkába állás szükségességére. Ezek persze elkerülhetetlen folyamatoknak látszanak, és a nő szempontjából is előrelé-

pést jelentenek számos területen, ám az előbb említett fő szerepet óhatatlanul háttérbe szorítják, már egyszerűen csak azért is, mert nem lesz rá idő. Ennek pedig hosszú távon nyilvánvalóan káros következményei vannak.

Véleményem szerint a legmegfelelőbb az lenne, ha tudnánk biztosítani a nőnek a szabad választás lehetőségét az anyaszerep és más társadalmi szerepek között, ám ha ez nem lehetséges, akkor legalább azt, hogy a szükségképpen felvállalt, jelentős súlyú más szerepeket az alapvető feladattal harmonikus összhangban lehessen betölteni.

Fiatalkorú lány (egyetemista): — A nő mindenütt ott van, mindenek a mozgatója, minden szerepben helyt kell állnia. Mégis, a nőnek elsősorban anyának és feleségnek kell lennie. Ezek a szerepek valamikor az ősi társadalomban alakulhattak ki, elsődleges jelentőségüként a nő számára, mikor a főleg biológiai különbségek miatt nem volt alkalmas bizonyos tevékenységekben való részvételre. Ez az elsődlegesség napjainkig hagyományozódott, de már korántsem beszélhetünk a kizárólagosságról. Az egyéb, egyre lényegesebbé váló szerepekkel kapcsolatban úgy gondolom, hogy külön érdemes említeni a szép és a csúnya nőket. Az utóbbiak, hogy érvényesülhessenek, kénytelenek sokkal többet felmutatni, mint a külsejük, méghozzá magasabb szinten, mint ahogy azt a férfiaktól elvárják. A szép nők pedig egyszerűen ugyan nagyobb választási szabadsággal rendelkeznek, másrészt viszont a férfiak hajlamosabbak bennük inkább a szép nőt látni, mint mondjuk a tudóst. Itt jön be a hiúság kérdése, mely szerintem egyáltalán nem elhanyagolható tulajdonság az embereknél. A különbség e tekintetben úgy jelentkezik, hogy a nő inkább arra büszke, hogy szép, míg a férfi arra, hogy okos.

Az előbbiekben említett változások ellenére úgy látom, hogy még nagyon sok területen van megkülönböztetés, a nők bizonyos területekről továbbra is ki vannak szorítva, olyanokról is, amelyeket képességeik alapján már megfelelően el tudnának látni.

Lány (harmadik évfolyam): — A férfiakra alapvetően a zártság jellemző. A nők sokkal nyitottabbak, abban az értelemben, hogy sokkal fontosabb számukra kapcsolataik, viszonyaik meghatározóak lényüket. Életelemük az emberek közelsége, a közvetlenség. Hibás és káros felfogásnak tartom, hogy a nők tevékeny-

ségét, teljesítményét a férfiéval összevetve mérjük. Mint embereknek kell egyenlőnek lenniük, mivel valamennyien különbözőek, és mások vagyunk mint nők és férfiak, mindannyiunknak meg kell találnia azt a helyet, azokat a területeket, ahol leginkább ki tudjuk bontani lényegünket. Hiszen a végső cél az együttélés harmóniája. Sajnos, nagyon kevés nő találta meg a lehetőséget és módját, hogy kibontsa saját személyiségét. Ezen a területen lépni kell. De ez egyedül nem megy! Mindannyiunknak kell társ, a férfi, aki mellett meg tudjuk találni saját lényegünket!

Hogy a közös gyermeket mi hozhatjuk a világra, hatalmas és csodálatos érzés, amiben összesűrűsödik érz., felelősség, szeretet... Ezt a kincset kell legmélyünkől kisugároznunk környezetünkre. Ez nem egyszerűen csak azt jelenti, hogy megteremtjük a kényelem pompás függőkertjét, hanem hogy mi vagyunk képesek közvetlenné, meleggé, liktetővé varázsolni ezt a világot. Weöres Sándor szavaival: „A nőből hiányzik az igazi teremtető-erő, a férfiből az igazi életető-erő.”

És ha már úgyis többször idézésre került Weöres Sándor, álljanak itt végül a költő gondolatai nőről és férfiről (az idézetek: „A teljesség felé” című ciklusból valók):

„Ahogy a nő-test és férfitest kiegészítésre szorul, éppígy csonka a nő-lélek és a férfi-lélek. A nő nem ismeri a világozóságot, a férfi nem ismeri a meleget.”

„A nő, ha dolgozik, munkájába örömeit-bánatait, egész világát belesugározza; a férfi, ha dolgozik, munkája minden mást elfüggönyöz előle.”

„A nő, ha felbont egy narancsot, s abból pár gerezdet jó szívvel feléd nyújt, szinte önmagát bontotta fel, saját érzésvilágából nyújtja feléd azt, ami belőle téged illet; a férfi, ha jó-szívrrel étellel kínál, örül, hogy neked is adhat abból, ami az övé. A nő a szereteti férfi életét egybe akarja olvasztani a saját életével; a férfi a szeretett nőt a saját lényéhez akarja fűzni mennél szorosabban. A nő a szerelemben életének mámorra-teljesülését keresi; a férfi a szerelemben a mámor zárt, folytonfokozódó egészét keresi.”

„Melyik ér többet: a nő, vagy a férfi? Mindegy. Bármelyik elérheti a legvégsőt: a teljességet. De mindegyik más módon: a férfi saját zárt lényét fejleszt egyre nyitottabbá, teljesebbé; a nő, mint puha melegség, száll a végső puha, meleg fészekbe.”

Zsuzsori Ervin

Személyi változások

A pártbizottság február 16-i ülésén többek közt személyi kérdések megtárgyalására is sor került. Selmeczi Lajos pb-titkár a vb nevében javaslatot terjesztett elő, melyben kérte a pb-t mentse fel Hardi Lászlót pb-tagsága alól, aki egyben a vb szervező titkára, és mint ilyen, függetlenített státuszban levő politikai munkatárs. Hardi Lászlót a Művelődési Minisztérium kérte ki az egyetemi és főiskolai fősztályra munkatársnak.

Selmeci Lajos elmondta, hogy mint szervező titkár feladatát Hardi László rövid ideig töltötte be, de minlenki általános meglepődésétől övezve. Pb-tagsága előtt is számos megbízást látott el, mint pártalapszervezeti vezetőségi tag. A vb-n belül jelentős segítséget adott a pb-titkárnak, és egyéb reszort-felelősöknek. Rendszeresen látogatta a taggyűléseket, foglalkozott az I. évfolyam párttagjainak beilleszkedésével, részt vett a IX. kerületi párt-

rendezvényeken. Határozottságával és ehhez kapcsolódó szerénységével elnyerte a párttagok megbecsülését. A vb magas színvonalúnak értékelte Hardi László munkáját. A pb elfogadta az előterjesztést és egyetértett az elhangzottakkal.

Ezt követően a testület a pb tagjává és egyúttal a vb szervező titkárává választotta dr. Némethi Gábort, a Népgazdaságtervezési Intézet fővokutatói osztályának akadémiai státuszban levő kutatóját, valamint elfogadta dr. Matheisz Erzsébet vb-tagságát. Matheisz Erzsébetet korábbi vb-tagsága alól balesete miatt, munkája elismerése mellett, saját kérésére mentette fel a pb. Most, hogy teljesen felgyógyult, vállalta újra a vb-be való visszatérést.

A személyi kérdések után a pb elfogadta munkatervének módosítását, majd egyebek megtárgyalásával fejeződött be az ülés.

H. E.

Oktatók véleményezése: március 6-7.

Nem tanárbosszantás

Finiséhez érkezett az oktatók véleményezésének szervezése, a jövő héten kedden és szerdán már csak a hallgatókon a sor.

Hosszas viták után megszületett a kérdőív végleges formája, amellyel kapcsolatban szeretnék néhány megjegyzést tenni.

Az egyetemi oktatók munkájának csak egy részét képes megítélni a hallgató, azt is több-kevésbé szubjektívítással. Ez viszont nem jelentheti azt, hogy a hallgatói kontroll elhanyagolható jelentőségű egyetemünkön, sőt véleményét mindig és mindenhol figyelembe kell venni az egyes személyek megítélésékor. Ezt az egyetem érdeke kívánja meg alapvetően.

Természetesen az oktatókkal kapcsolatos különböző kérdésekben a hallgatók kompetenciája eltérő, ezt az értékeléskor feltétlenül figyelembe kell venni! Viszont nincs olyan kérdés a mostani kér-

dőívben, amelyről a hallgatóink ne tudnának olyannyira megalapozott véleményt mondani, hogy ezt ne lenne szükséges valamilyen mértékben figyelembe venni októink megítélésékor, illetve a tanügyi munka tervezése során.

A különböző kérdések eltérő funkciójaik, más-más időhorizonton lehetnek hasznos információk hordozói. Szándékosan hagyunk a kérdőívben olyan kérdéseket is, amelyek több adat felvétele után különböző összehasonlításban a válaszok számára szolgáltatnak hasznos információt a szemináriumokon, illetve gyakorlatokon végzett munka színvonaláról.

A mostani véleményezés csak egy hosszabb távon kialakítandó véleményezési rendszer első próbálkozása, melynek értéke csak utólag állapítható meg, egyúttal alapul szolgálhat a feltétlenül kívánatos továbbfejlesztéshez. Horváth László

Felhívás véradásra

Véradónap: 1984. március 6.

Egyetemünkön 1984. március 6-án, kedden önkéntes véradónap lesz reggel 8 óratól 16 óráig a Kinizsi utcai kollégium klubjában. Kérjük az egyetem hallgatóit, oktatóit és dolgozóit, segítsék a rászoruló betegeket véradással.

Magyar Vöröskereszt MKKE Alapszervezet Vezetősége

Hosszú évek tapasztalata: a Közgazdasági Egyetem hallgatói és dolgozói véradással segítik az István kórházi és a kardiológiai intézeti betegek gyógyulását. Ki tudná megmondani, hány kis szívbeteg vagy felnőtt, hány szülő, hány balesetet szenvedett beteg köszönhette megmaradását az életmentő vérnek.

Evénté eljövünk, sőt évközben is sürgős behívást küldünk nemegyszer: segítségre van szükségünk. Ma már nemcsak a frissen levett vért, hanem — ez a több —, a belőle készült

gyógyszereket, készítményeket kapják a betegek. Lehetőleg mindig csak a hiányzó komponenseket adjuk, de feleslegesen semmit, nehogy ártsunk a transzfúzióval, ahelyett, hogy gyógyítanánk. Igyekezünk tehát a helyes javallatot az orvos kollégáktól megkapni, ehhez pedig megfelelő koncentraciót adni. Vajon mindig van miből? Igen, de... ezt kifejezetten célzott szervezési munkával érjük el, s csak azért, mert az emberek nem közömbösek a másik ember bajbajutása idején. Alig van olyan egészséges ember, akit ne lehetne hívni, mikor véradásra szükség van. Itt a Közgazdasági Egyetemen évről évre tapasztaljuk, hogy számíthatunk a véradókra.

Mi ezért most ismét köszönik a korábbi évek véradónapi sikerét, és ismét kérünk sok-sok palack életmentő vért.

Dr. Tar Piroska osztályvezető főorvos

Az elsős vizsgaidőszak buktatói

Sokan rettegünk úgy karácsony táján az analízis- és a pg-vizsgák borzalmaival. Azt hiszem azonban, hogy még a legtöbb üvé-jegyre szorulónak sem magukkal a tantárgyakkal, hanem a vizsgabeosztásunkkal gyűlt meg a baja, ez okozott inkább bosszúságokat. Akárhogy is osztottuk be ugyanis a vizsgákat, szinte mindenkinek akadt egy-két zűrös pont (pl. egymást követő napokon való vizsgázás). Az esetleges üvé bepréslése pedig iszonyú gondot jelentett — nem ritkán azt, hogy egy nap alatt két vizsgát kellett letenni. S ez nemcsak azokra vonatkozik, akiknek a 3-4. üvéjük volt, hanem azokra is, akiknek egy üvé véletlenül besikerült.

Az említett bajokat szerintem három tantárgy útközése, illetve azonos beosztása okozta. Ezek:

gazd. földrajz: dec. 28., jan. 4., 11., 18., 25., üvé: 31.,

szám. technika: dec. 28., jan. 4., 11., 18., 25., üvé: 31., term. technika: dec. 29., jan. 3., 10., 19., 26., üvé: 30.

No és mi van akkor, ha mondjuk valakinek pg-ből egy hét kellett a felkészüléshez? Négy-öt napot szinte lehetetlen volt egy vizsgára hagyni, hiszen akkor azt az utána levő tantárgy sínylette meg. S mivel ez az első vizsgaidőszakunk, kockázatni kevesen mertek, így maradtak az egyhetes periódusok. Ez a jobbknak túlzottan szétlúgta a vizsgaidőszakát, a rosszaknak pedig nem adott módot az üvék ésszerű beosztására.

Igy szerintem az időpontok variálására szinte semmi lehetőség sem volt, egyedül a vizsgák sorrendjét változtathattuk. Talán majd jövőre, tanulnak a tanszék a tapasztalatokból, s talán a szabad vizsgaidőpont-választás tényleg szabad lesz.

M. L.

KISZ-bizottsági állásfoglalás a szakági fejlesztési javaslatról

A február 13-i KISZ-bizottsági ülésen először a második éve Líbiában tanuló Balogh László vette át a „Kiváló Ifjúsági Vezető” kitüntetését, amellyel sok éves közéleti munkáját távollétében jutalmazta a KISZ KB.

Az első napirendi pont az ipari kari szakvezetőségek beszámolója volt. A szakokon szűkítő aktívák, csekély hallgatói érdeklődés, az alapszervezetek esetleges működése mellett igyekeznek programokat szervezni, megoldani a tanszéki képviseletet. Több hozzászólás összegzéseket Szilvássy György megállapította, hogy a KISZ-bizottság szintjén elindult mozgások nem tudtak a szakvezetőségek szintjére is hatni, az információáramlás esetleges, személyes kapcsolatok függvénye.

Második napirendi pontként a KISZ-bizottság lehetséges bevételi forrásait, ezek bővítésének lehetőségeit elemző előterjesztés került a testület elé. A sok lehetőség számbavevétele között sor került a társadalmi munkák szervezésének megbeszélésére is. Ahogy az Economix kiszívótervezet igyekszik menedzselni a Rajk László Szakkollégium olyan munkavállalási törekvéseit, amelyek bevételét a kollégium közös céljaira fordítanak tagjai, úgy a KISZ-bizottság is felkarolhatná az erre igényt tartó öntevékeny diákcsoportok hasonló kezdeményezéseit. illetve ebben a konstrukcióban az egyén számára közvetlen közösségi célokért indíthatna társadalmi munkákat az ifjúság közösségének bővítésére.

Horváth Gyula javaslatára, a KISZ oktatási reform munkabizottságának véleménye alapján a KISZ-bizottság a következő állásfoglalást hozta a szakágazati fejlesztési javaslatról.

„A KISZ-bizottság állásfoglalásában a reformfolyamat általunk legfontosabbnak tartott kérdéseiben kíván elvi-politikai véleményt nyilvánítani. A szakági koncepció elkészültét üdvözljük. Előremutató elemekért értékeljük az általános képzés növelésére, az ágazati típusú képzés oldására, az új szakstruktúra kialakítására tett meggyőzően indokolt javaslatokat. Sajnos ezekben a kérdésekben a vitaanyag több ponton indokolatlanul visszalép. Üdvözljük a túlzott hallgatói kötöttségek helyett, a követelmények érvényesítésére koncentrált (bár kellően ki nem fejtett) javaslatokat.

Ugyanakkor úgy érezzük, hogy az anyag nem merít kellően az elmúlt évek vitáiban felmerült ötletekből, javaslatokból.

A KISZ-bizottság szükségesnek tartja, hogy a koncepció kidolgozása során fordítsanak gondot a gazdasági-finanszírozási kérdések megvizsgálására. Egyrészt szükséges van az egyetemi költségvetés, illetve az ezt behatároló jogszabályok felülvizsgálatára, másrészt új

finanszírozási formák kidolgozására és bevezetésére.

A gazdasági főiskolákkal, illetve a pécsi karral való — szükséges — együttműködésen kívül, fontosnak tartjuk a tudományegyetemekkel való kapcsolattartást is.

Helyeseljük az esti-levellező képzés volumenének csökkentését, de ezzel összefüggésben szükségesnek tartjuk a nappali tagozatos egyetemi és főiskolai képzés létszámának növelését! Fontosnak tartjuk a hallgatók egzisztenciájával, demokratikus jogaival való foglalkozást. Erre a vitaanyag nem tartalmaz javaslatokat.

Helyeseljük a konvertálható ismereteket nyújtó alapképzés időbeli kiterjesztését, szükségesnek tartjuk a kari rendszer átalakítását, az ezzel kapcsolatos alternatívák kidolgozását.

Összegezve: a KISZ-bizottság a javaslatot — hibáival együtt — előremutatónak tartja. Szükségesnek tartjuk a javaslatok széles körű megvitatását, az eddigi és jövőbeni vitákon felmerült ötletek kidolgozását és a kikristályosodott vélemények figyelembe vételét. Ebben a felelősségteljes munkában való részvételre hívjuk fel egyetemünk valamennyi polgárát.”

A megelőző KISZ-bizottsági ülésen a jelölő bizottság elnöküül választott **Tetőnyi Tamás** mellé bevalásították ebbe a testületbe **Bohner Róbertet** (III. tervgazd.), **Mészáros Lászlót** (III. pénzügy.), **Kruze Istvánt** (IV. agrár.), **Boldizsár Zsuzsannát** (IV. pénzügy.), és **Deák Évát** (II. évf. külgazd.). Ez nem a végleges névsor, ki kell egészülnie a különböző tevékenység-centrumok képviselőivel, fiatalabb hallgatókkal stb., hogy lehetőleg minél szélesebb körből kerüljenek jelöltek majd a küldöttgyűlés elé.

Az egyebek között **Csata Sándor** adott tájékoztatót a Közgazdászbaúrlól. A rendezvény — amelynek 324 résztvevője volt — 7400 Ft veszteséggel zárult, de az ideai tapasztalatok alapján jövőre jelentős nyereséggel megrendezhető. A KISZ-bizottság a Közgazdászbaúrlól újból megrendezése mellett foglalt állást.

A testület március 1-i ülésére tájékoztatót kért megfelelő resztorosaitól a kollégiumokban jelenleg folyó költőztetésekről, a 70 forintos jövedelemkiegészítések kifizetése körüli bonyodalmak, illetve az SG elköltőztetése ügyében.

K. S.

AZ „EGYETEMI SZEMLE”

megvásárolható

az MKKE központi épületében levő könyvesboltban, valamint

az AKV KJK könyvesboltjában, címe: Bp. V., Münnich Ferenc utca 8.

„A pályán lévő játékosokon múlik az eredmény...”

Bemutatjuk Némethi Gábort, a párt-vb szervező titkárát

— Milyen előzmények nyomán került sor a megbízatásodra?

— Diákkoromban az iparkari KISZ-vezetőség tagja voltam. Ha erre az időszakra gondolok, a vezetőség jó közösséggé jut először eszembe. Innen visszatéve, az a mainál könnyebb korszaknak tűnik; a tagság viszonya jobb volt a KISZ-hez, mint ma, nem elutasítás, hanem erős bázis vette körül a vezetőségek munkáját. Abban az időben egy-egy KEN ezrek ügye volt, május 1-én 1500 Közgázos ment fölvonulni. Ezeket azért mondom, mert a kari vezetőségben eltöltött jó évek szerepét játszottak abban, hogy jelentkeztem a pártba. Az egyetem elvégzése után a Népgazdasági Tervezési Intézetben kezdtem dolgozni. Olyan időszakban történt ez, amikor a különböző tilalmak miatt, alig néhány gyáronköt vehetett föl az egyetem. Nyilván ez is közrejátszik abban, hogy az első évben az oktatói KISZ-szervezet titkárhelyettese, majd titkára lettem. Ezzel körülből egy időben az általános kari III. pártalapszervezet ifjúsági felelőse lettem. Többekben fel is merült, hogy miért nem választott a feladatok közül, miért vállaltok kétőt is. Akkor azt válaszoltam, ha sok lenne, nem csinálnám, de elég erőt éreztem magamban mindkettőhöz. Ez összhangban van a jellembe adottságaimmal is, azzal, hogyha javasolnak valamilyen feladatra, s én nem látok kizáró tényezőt, akkor elvállalom.

Erős túlzás lenne, ha most megpróbálnám felsorolni, amit képviselni fogok. Új még a helyzet. Valószínű azonban, hogy a tapasztalataimból és a helyzetemből adódóan a fiatal oktatók érdekeit továbbra is szem előtt tartom.

Most nagyon fontos kérdés szerintem, hogy a döntéshozó szervek tagjait milyen viszony fűzi az egyetemi reform ügyéhez: tudjuk, hogy vannak támogatói, akik tesznek érte, vannak, akik szerint ügyse lesz semmi, és vannak, akik szerint majd csak lesz valahogy. Ebben a pillanatban nem merem azt mondani magamról, hogy reformpárti vagyok, még akkor sem, ha úgy érzem, hogy szimpátiázok egy

foglalkoztam, amelyek engem is érintettek. Ha munkámmal könnyítettem a fiatal kollégáim és a magam helyzetén, akkor már megérte. Ifjúsági felelősként az iparkaron lett volna könnyebb dolgozni, de ált. kari oktató lettem, s itt nagyon kevés korábbi kapcsolatom volt a hallgatókkal. A tanár A-sok kivételével nem is tanfőttem ált. karosokat, így jó időbe telt, míg kapcsolatot teremtettem. Ezek sose lesznek olyan erősek, mint az iparkariak voltak. Talán ezért is olyan kellemes annak az évnék az emléke, amikor első patronáló tanár voltam. Tanfőttem is elsősöket, jobban voltunk, komolyan vettem a dolgokat, konzultáltam a gyakorlatvezetőikkel, rendszeresen megcsináltam a szakosodási jellemzéseket. Egy év-nél tovább nem tudtam csinálni, sok volt már az elfoglaltságom.

— Bizonyára sokan találgatják, milyen felfoású ember került személyedbe ebbe a fontos pozícióba, milyen el-képzéseket támogat, milyen gondolatoknak leszel szövevényese és milyeneknek ellenzője a munkád során?

— Remélem, még most is megvan bennem a „hallgatói lélek”, bízom benne, hogy közelebb állok a hallgatókhoz, mint sokan mások. Szeretném, ha azokban a kérdésekben, ahol többféle döntés lehetséges, megnyilvánulna a hallgatópártiságom. Ha jól utána gondolok, a miénk a legfiatalabb pártvezetőség a kerületben, hárman is harminc év alattiak vagyunk a tagjai közül. De egyébként is az a véleményem, hogy egy egyetemi pártbizottság nem ugyanolyan, mint egy üzemi. Szerintem az egyetemen határozottan ki kell annak domborodnia, hogy itt oktatók és hallgatók dolgoznak, és hogy a hallgatók vannak többen. A pártnak arra kell törekednie, hogy lehetőségei kihatásával ismertesse, közvetítse, elfoadtassa a párt elképzeléseit.

— Sokak számára talán meglepő, hogy ilyen fiatalon lettél az egyetemi pártbizottság szervező titkára. Milyen következményeit gondoltad végig a megbízatásodnak?

— Nem vagyok más, mint aki a szavazás előtt voltam. Előre köszönök mindazoknak,

más oktatój formával. Ebben a kérdésben még önmagam számára sem mérettem meg igazán. Hadd világítsam ezt meg egy kosárlabdás példával: vannak ugye a szurkolók, nem mindegy, hogy milyenek és mennyien, de azért a játékosokon múlik, hogy mi lesz az eredmény. A játékosok közül is azok változtathatnak az eredményen, akik éppen a pályán vannak, a cserejátékosok közül, várakozók, tervezgetők. Én a kosárlabdában sem szerettem a kosáron okoskodni, ha valamit tenni tudok, inkább a pályán csinálom, és nem oldalról kiabálom be, hogy mit kéne tenni. Azt hiszem, a sport megmutatja a jellem lényegét, és egyre inkább észreveszem magamon, hogy minden sportbeli jellemvonásom lefordítható az életem más területeire. Én a reform ügyében most kerülök pályára, és szeretném, ha hamarosan megmutatkozna, hogy a valamit változásért tevők közé sorolom magam.

Mindenképpen szeretném a kerületi pártbizottságon képviselni az egyetem sajátosságait, a hallgatói érdekeket, a fiatal oktatókét, az egyetemi különérdekeket. Persze megfelelően szelektálni kell; a felesleges konfliktusok megelőzésére el kell választani a lényeges ügyeket a kevésbé fontosaktól. Ez a kapcsolat természetesen kétirányú: figyekezni kell a kerületi dolgok úgy tolmácsolni az egyetem nevével, hogy követhető célok fogalmazódjanak meg.

— Sokak számára talán meglepő, hogy ilyen fiatalon lettél az egyetemi pártbizottság szervező titkára. Milyen következményeit gondoltad végig a megbízatásodnak?

— Nem vagyok más, mint aki a szavazás előtt voltam. Előre köszönök mindazoknak,

Ösztönöz-e az ösztöndíj?

Minden félévben visszatérő probléma a csoportban az ösztöndíjkeret elosztása. Nem azon haborodik fel az ember, ha kevés a pénz mennyisége, hanem akkor lesz bosszús, ha a valayi eredményéhez vagy más csoportokban kapott ösztöndíjhoz viszonyítja. Mi a helyzet ugyanis? 3-4 tizedes javítással elérhető, hogy 50 (esetleg 100 Ft-tal is) csökken az ösztöndíj. Pl. van, aki az elmúlt félévben 437-re 650 Ft-ot kapott, most ugyanennyi jár 475-re. Másfél évvel ezelőtt ugyanerre az átlagra 750 Ft-ot adhattunk, most mint látható, 100 Ft-tal kevesebbet. Persze akkor nem értek el ennyire jó átlagot a csoportban. Mi következik ebből? Szerencsés az a csoport, ahol kevés a jó tanuló. Továbbá, ha

akiknek eddig, visszaköszönök mindazoknak, akiknek eddig, esetleg most többen fognak megismerni. Rá kellett azonban jönnöm, hogyha én nem is, de a helyzetem megváltozott. Amit mondom, azt adott esetben nemcsak a magam véleményének tartják.

— Milyen változásokat hoz tudományos és oktató munkában, magánéletében ez a megbízatás?

— Sem az oktató, sem a kutató munkámat nem akarom földolni. Ennek érdekében változtatlanul megtartom a Bevezetés a jövő kutatásba pro-szemináriumot, és az alternatív blokkban is oktatom a prognóziselemzés, illetve a világmódellek témakörét. Továbbra is foglalkozom a szak-szemináriumaimmal. A Népgazdasági Tervezési Intézet jövő-kutatási osztályán változatlanul foglalkozom az eddigi kutatási témáimmal: a nagy távlatú jövőkutatással, a környezetvédelem modellezésével, a településfejlesztés és a tudomány-technikai forradalom összefüggéseivel, részt veszek a KOST-szintű környezetvédelmi prognosztizálásban. Elemen eddigi „főműve”, a világmodell-képzés-elméletgyűjtemény, amit válogattam, szerkesztettem, és kis részben fordítottam is, rövidesen nyomdába kerül. Nem mondom le a heti háromszori kosáredzésekről sem, a meccsekről sem, nem szeretném csökkenteni sem a házi munkából való részesedésemet, se a gyakori színházlátogatásaimat. Azt hiszem, hirtelen racionalizálni kell az eddigi életviteltemet, kevesebb időm marad szépirodalomra, elmélkedésre, edzés utáni üldögélésre. Mindenképpen jobban kell koncentrálnom, és egyelőre nem tudom, milyen egyéb tartalékaim vannak...

M. G.

Jöhet-e megújulás a hallgatói közéletben?

— vitaindító —

Egyetemünk élete nagyot változott az 1983-84-es tanévben. A térbeli összességű elkerülhetetlenül az oktatási területi széttagoltsághoz vezetett, ami minőségi következményei nem hagyhatók figyelmen kívül. Most azonban nem ezzel szeretnék mélyrehatóbban foglalkozni, hanem a diákság „egyetemista” jellegével, és az ezt leginkább befolyásolni képes tömegszervezet, a KISZ helyzetével.

Mennyire és hogyan érz magát „közgazdásznak” az a kb. ezer diák, aki jelenleg egyetemünk hallgatója? Sajnos egyre kevésbé. Olyan „közösségi centrumok” szüntek meg a rekonstrukció jóvoltából, mint pl. a zsibongó, könyv-

tár, klub, előadók, átjárók... Ezek a helyiségek spontán biztosították a találkozásokat, hosszabb-rövidebb kötetlen beszélgetéseket, vitákat.

Viszonylag könnyen meg lehetett találni valakit a még oly nagy egyetemen is. Szep-tembertől ez megszűnt, mindenkori rohan — Zsili utca, Makarenko, Veres Pálné, BME —, van úgy, hogy két-három hónapig nem találkoznak évfolyamtársak egymással. A kollégiumok klubjai nem tudnak „közgázos” arcukat adni tevékenységüknek; így nem jelennek túl nagy vonzerőt. A jól bevált KUL-TÚRA fellendülése is kissé alábbhagyott. Talán egyedül a POLTÁR, amely nagyszámú érdeklődőt tud vonzani hétről hétre.

Politikai közömbösség és tudatlanság

Sajnos annak ellenére, hogy egyetemünk társadalomtudományi jellegű, csekély érdeklődés mutatkozik a hallgatók részéről az ilyen tudományok iránt. Csekély kivétellel a hallgatók részéről politikai közömbösség és tudatlanság

működő érvényesülő mennyiségi oktatásszemlélet sem támogatja az ilyen irányú törekvéseket. Értékrendi problémák keletkeznek, mivel a mindent megtanuló — a felesleges is —, de semmiféle közösségi munkát nem végző diák elismerése jóval nagyobb, mint azoké, akik napi több órát dolgoznak a közösség érdekeiért, így kevesebb idejük jut a „minden” megta-

„Hála” a politikai gyermekségnek

A KISZ monopolhelyzettel rendelkezik az érdekképviselet területén. A politikai érdekképviselet funkcióját elsősorban felülről (állami vezetés, párt) meghatározott célokért, meghatározott eszközökkel, módszerekkel végzi. Az alulról jövő impulzusoknak nem sok jelentősége van — igaz, nem is nagyon érkeznek; „hála” a politikai gyermekségnek. „Spontán” kezdeményezés csupán a KISZ-bizottság szűk berkeiből indul el, de nincs sok érzékelhető különbözősége és a „hivatalos” irányzat között. A tanulmányi

érdeklődünk, kiderül, hogy az ipari és a kereskedelmi karon ilyen átlagokra gyakran 2-300 Ft-tal is többet kapnak a hallgatók. Ebből pedig az következő, hogy sors csapása általános karosnak lenni (legalábbis ösztöndíj szempontjából). Kérdésünk, miért kell minden évben a keretekkel hadakozni? Miért nem lehet egy olyan elosztási rendszert létrehozni, ami az egész egyetemen egységesen minden csoportban, minden karon ugyanarra az átlagra ugyanazt az ösztöndíjat adja? Pl. Akinek 4.1 az átlaga függetlenül attól, milyen kari hallgató, kapjon pl. 400 Ft-ot. Vagy legalább a 4.5-5 kategóriában ne 650 Ft legyen a szorzószám, hanem magasabb.

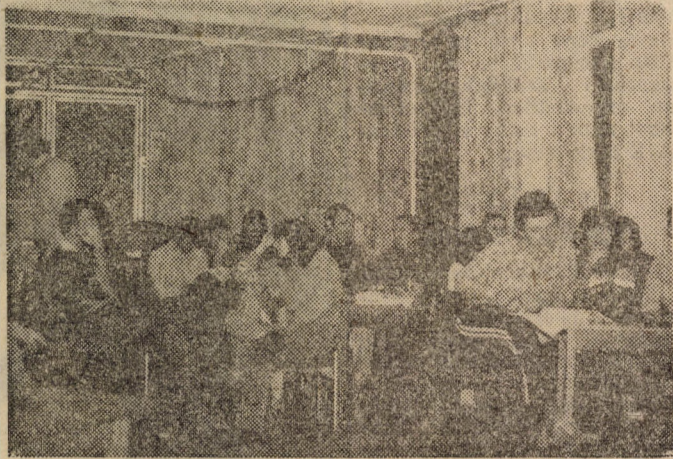
sk — vk

Kis csapat gyülekezik a Keletben január 30-án, hétfőn reggel. A kis csapat még igencsak kicsi, s némelyekben még az a kétség is felmerül, hogy vajon beváltja-e az elkövetkező néhány nap a hozzáfűzött reményeket. De aztán a felesleges aggodalom elszáll és az egy hónapnyi stresszel a háta mögött mindenki bizakodik, hogy mégiscsak jó buli lesz. Különböző is, ahol ennyi barát és ismerős van, ott nem lehet unatkozni, az ismeretlenekkel pedig itt az ideje megbarátkozni.

A tiszaligeti csöndet a Közgázosok törték meg Szolnokon, ahol január 30. és február 4. között, a szakkollégium soron következő téli tábora volt. A kolesz hagyományaihoz híven, most is bizonyította nyitottságát: a makisokon kívül nagyon sok elsős volt. Jöttek külsősök felsőbb évfolyamokról és persze a volt szakkollégisták is tiszteletüket tették. A kezdeti kis csapat azután szépen gyarapodott, sorra érkeztek meg mindenfelől, s még az sem jelentett korlátot, hogy a KISZ-tábor kiterjedése, valamint a konyha kapacitása véges volt — aki eljött, annak helye volt közöttünk.

KI VOLT, KI NEM VOLT... A szakkollégium téli táborában

Nemcsak jól éreztük magunkat, hanem mindenki érdekföldésének megfelelő helyen járhatott kurzusra, vagyis részt vehetett vállalatelmélet (Branyiczki Imre), gazdaságtörténet (Köyér György, Varga László, Pécsi Vera, Lengyel

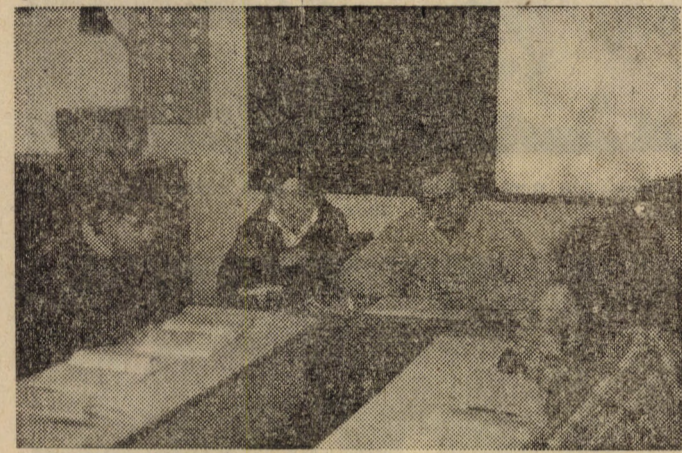

A táborban folytatódta a korábban elkezdett szakkollégista kurzusok is (makro- és mikrogazdaságtan, politológia, szervezés)

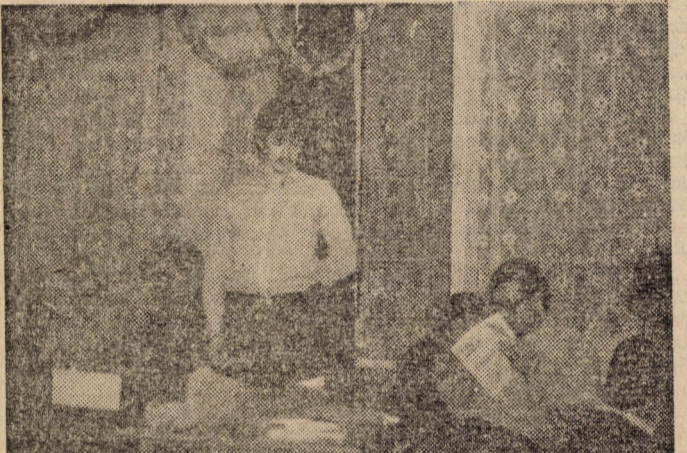
György, Pethő Iván), szociológia (Andorka Rudolf), vagy akár „A hiány” kurzuson (Chikán Attila). A tábor alkalmat adott a szakkollégisták által az első félévben végzett szakmai munka folytatására és értékelésére is.

Esténként persze kikapcsolódtunk. Ketszer jártunk a Szigligeti Színházban, láttuk a Sámson és az Emíngrásokat. Az utolsó este rendkívül izgalmas és mulatságos vetélkedő zajlott le, amelynek végén a mindent eldöntő utipartiban a kör csapat fantasztikus zöld 40-100 utival nyert, maga mögé utasítva a hősiesen küzdő trefecapatot, akiket pedig az egész héten délelőtt-délután kurzust tartó Chikán Attila képviselt.

Szombat délelőtt a közben újra megfogyatkozott csapat befut a Keletbe. Megintcsak kevesen vagyunk, mivel péntek délután már néhányan hazautaztak. Néhányan pedig csak este érkeztek meg, miután a tábor portásának sikerült késő délelőtt felverni őket. Hogy milyen volt? Nekem jó. Ja, és remélem jövőre újra találkozunk. J.

Sz. Kiss László vezetésével a szeptemberben elkezdett mikrogazdaságtan kurzus is tovább dolgozott

Sor került az elmúlt félév szakmai munkájának értékelésére, ahol volt szakkollégisták is kifejtették véleményüket

Bemutatók az UNIVERSITAS-szakcsoport

Tavaly októberben alakult meg egyetemünkön az Economic Közgazdász Egyetemi Kiszövetkezeten belül a hallgatók részére, az Universitas Általános Szolgáltató Szakcsoport. Az eltelt időben az eredmények a nehézségekkel és ellenállásokkal igen szoros összefonódtak. Most kb. 100 tag van az Universitasban.

A szakcsoport elsősorban közgazdasági elemzői, ügyintézői, statisztikai, szervezési számítástechnikai-ügyviteli, közgazdasági feladatok megoldásával, elemzésével; adatgyűjtési, feldolgozási és szervezési munkákkal; nyelvtudást igénylő szolgáltatásokkal, reklám- és propagandatevékenységgel, közvéleményku-

fatással, számítástechnikai szolgáltatások nyújtásával, üzemi- és munkaszervezéssel; másodsorban idegennyelvi, alalmi fizikai rohammunkákkal, rendszeres kisegítő fizikai szakmunkával és segédmunkával, műszaki szolgáltatásokkal foglalkozik. Mint az eddigiekből is kitűnik, az itt végzett munka nagyobb részét szakmai munka, mely a hallgatók szakmai ismeretének bővülését eredményezi.

Eddig a szakcsoport, munkájában elsősorban az alacsony egy főre jutó jövedelemmel rendelkező, kollégiumban lakó hallgatók vettek részt. Reméljük az ő számukra a szakcsoportban való részvétel kisegítő anyagi forrást jelent majd, amely megkönnyítheti a megélhetést Bu-

dapestben. A tagok nagy része idáig is eljárt dolgozni, talán még többet mint most, néhányan sok időt fordítottak a megfelelő munka megkeresésére. Jelenleg erre már nincs szükségük, a szakcsoport vezetői és aktívabb tagjai szervezik a megrendeléseket. Ugyanakkor a szakcsoport belső élete betekintést nyújt vezetőinek aktív támogatását. Enélkül a jövőben sem tudunk dolgozni. Szeretnénk megértésért jutni működésünk feltételeinek kialakításában (pl. a tavaszi BNV-n való részvétel nem merev átlaghatárokhoz kötjük, hanem reálisan biztosítani akarjuk az eredményes vizsgaidőszakot), és a tevékenységünk jelentős értékeinek elismerésében, a tanulással a közgazdász és értelmiségivé válással kapcsolatban.

munkahelyi viszonyokba való kreatív beilleszkedést készíti elő. Távolati tervünk, hogy kölcsönös egyetértés esetén a tagok számára a szakmai gyakorlatokat komoly, igazi munkavégzéssel kötnénk össze.

A megalakuláshoz és létezésünkhöz eddig lényegében megkaptuk az egyetem különböző vezetőinek aktív támogatását. Enélkül a jövőben sem tudunk dolgozni. Szeretnénk megértésért jutni működésünk feltételeinek kialakításában (pl. a tavaszi BNV-n való részvétel nem merev átlaghatárokhoz kötjük, hanem reálisan biztosítani akarjuk az eredményes vizsgaidőszakot), és a tevékenységünk jelentős értékeinek elismerésében, a tanulással a közgazdász és értelmiségivé válással kapcsolatban.

Boza István

III. évf. ipar szakos hallg. elnökhelyettes

Nincs igazán politikai jellegük

Ahhoz, hogy pozitív irányú változások legyenek, alapvető fontosságú a KISZ-tag viszony tisztázása. A KISZ-tagság NEM KÖTELEZŐ!

Mindaddig, amíg nem alakul ki az igazi, tényleges KISZ-tagok KISZ-szervezete, a közömbösök, érdektelenek nagy táborba megakadályozza a változásokat.

A tavaly hirdett új struktúrapolitika ez irányban tett első lépést. Jelenleg kb. 16 tevékenységre orientált alapszervezet működik több-kevesebb sikerrel, de legalább van céljuk. Vigyázni kell rájuk, nehogy lelkesedésük szalmaláng legyen! Ennek legfontosabb eszköze az elismerés. Tevékenységüknek, elért eredményeiknek széles nyilvánosságot kell biztosítani, és meg kell adni a lehető legmagasabb anyagi és erkölcsi támogatást, elismerést. Ehhez józan — nem paternalista — indirekt irányítás szükséges. Ez a KISZ-bizottságot is magasabb követelmény elé állítja. A probléma az, hogy az új

szerűen tudomásul kell venni. Nem képes a koordinátor kisebbség betölteni az egyéb egyetemi szervezetek között, ezért gyakran azok is alacsony hatékonysággal működnek.

alapszervezetek sem adják meg a KISZ igazi arculatát. Nincs igazán politikai jellegük. Nemigen alakult még olyan alapszervezet, mely politikai kérdésekkel foglalkozna, pl. a politológia tudományát próbálná elsajátítani. Sajnos a kommunizmusnak, a marxizmusnak az egyetemisták körében erősödő pejoratív értelme is kezd lenni. Az ideológiai tantárgyakban és a gyakorlatban egy-egy idézet, gondolat végletekig történő abszolutizálása ellenérzést és elfordulást vált ki a hallgatók között.

Mindaddig, míg az oktatási reform meg nem oldja — megoldja? — ezeket a problémákat, alapvető lenne olyan KISZ-alapszervezetek megalakulása, melyek először saját magukat képezik korszerű, vitaképes marxistává, és utána megkíséreljék ezt továbbadni.

Nélkülük a KISZ-ből csak ISZ lesz. Úgy véljük, ezért kár lenne!

Karsai Tamás

Tanszéki viták

A felsőfokú közgazdasági képzés távlati fejlesztési javaslatát számos tanszék vitatta meg a múlt héten.

Az ipari üzemszervezés tanszék értekezletét Mária Antal tanszékvezető kezdte azal a véleményével, hogy a javaslatból a korábbi egyetemi viták és hallgatói állásfoglalások ellenére hiányzik a hallgatói jogállás rendezése. Nem tartalmazza a szöveg a hallgatók szabad munkavállalásának lehetővé tételét sem, ami pedig szükséges lenne ahhoz, hogy az egyetemeken, a főiskolákon továbbtanulók ne eltartottak legyenek, hanem rövid időn belül segítők családtagok, a további intézkedések eredményeként pedig önmagukat eltartani, tanulmányaikat finanszírozni képes hallgatók.

Kovács Sándor kiemelte, hogy a javaslat a funkcionális és az ágazati jelleg közötti kompromisszumként értékelhető. Emlékeztetett arra, hogy a felsőoktatás korszerűsítése eddig két szálon futott: a központi munkálatok mellett az intézményi munkacsoportok is működtek és kidolgoztak elképzeléseket. E munkálatok, úgy tűnik, összhangban vannak egymással, és erre alapozva megteremtődhet a „korszerűsítési képesség”. Problematikusnak mutatkozik azonban a kiindulási feltételek és a képzési struktúra összekötése, az tehát, hogy az itt is megjelölt célok sokféle képzési struktúrával párosíthatók.

Hozzászólásában Marosi Miklós támogatta a funkcionális elv előtérbe kerülését és a vállalatgazdálkodási ismeretek részarányának növelését.

Dobák Miklós ismertette egy, a nyugatnémet közgazdász-képzést elemző vizsgálat következtetéseit. Az abban kiadvánatosnak tartott tárgyszerkeztúrától, és a tananyagok tartalmától a nálunk megvalósított, illetve tervezett képzés nem áll nagyon messze, kivéve a számítógépes adatfeldolgozás, elemzés stb. témáit; ebben nagy elmaradás mutatkozik, és döntő változásra van szükség.

Mária Antal részletesen ismertetett a javaslat néhány problematikus részére: Kiemelte, hogy abban nem határolódik el a kiképző jellegű főiskolai képzés az oktató típusú egyetemétől, miközben a főiskolák elemzése hiányzik is a szövegből. Üdvözlendő ugyanakkor a feladat-specifikus fejlesztési irány. Nem számol a javaslat a közoktatásban, a középiskolai képzésben bekövetkező és várható változások következményeivel. Például azzal, hogy a gimnáziumi alternatív következtében megbiroztatható nyelvtudású, kis-számítógépekkel ügyesen dolgozó, vagy éppen az analízis bizonyos területeit nem ismerő hallgatókra kell számítani a jövőben. Az egyetem különböző képzéskorszerűsítési vitáiban elég egyértelműen megfogalmazódott a kétfokozatú egyetemi képzés elvetése, ennek ellenére ebben a javaslatban ismét megjelenik. A fejlesztési elképzelés kompromisszum jellegű, miközben hiányzik a megvalósítására vonatkozó javaslat. Nem tárgyalja az anyag, hogy miként alakul át az egyetemi hatalmi struktúra, hogyan demokratizálódik az egyetem. Az itt hiányzó elemzések veszélyeztetik az elképzelések megvalósulását. Az egyetem jelenleg oktatási monopólium, annak jellemzőivel és következményeivel. A fejlődés érdekében a vonatkozásban is nyitni kell, hogy olyan rangos közgazdászok is oktassanak, akik eddig nem tanítottak az egyetemen, a legsúlyosabb témákat például pályázat útján kellene meghirdetni, amelyre ki-ki be-nyújthatná a tárgyal kapcsolatos elképzeléseit, képzési tervét stb. A kollégiumokról szólva Mária Antal annak a véleményének adott hangot, hogy azok a jövőben nem lehetnek csupán a vidéki hallgatók szociális segélyezésének módjai. A kollégiumot meghatározott autonómiájú oktatási intézményként kell kezelni, tisztázni kell jogosítványait, el kell érni, hogy kurzusait a tanulmányokba beszámítsák, az ott végzett szakmai munka mentesítsen bizonyos egyetemi kötelezettségek alól.

Fortuna István hallgatói képviselő néhány konkrét (pl. az órarendre, a nyelvigényes és a nem nyelvigényes szakok megkülönböztetésére vonatkozó) észrevétel után a javaslat néhány általános hiányosságát említette meg: nem szerepel benne a kutatási és pénzügyi erőforrások elosztása, a személyi és tárgyi feltételek elemzése a hallgatók és az oktatók vonatkozásában, nem rendezi a hallgatók jogállását, és egyéb munkafeltételeit (pl. kollégium, órarend, munkavállalás). Javasolta, hogy váljon lehetővé a hosszú AIESEC-gyakorlaton való részvétel, s ezt az intézmények évkihagyással is támogatgassák. Megjegyezte azt is, hogy a reformbizottságok munkájáról nincs megfelelő tájékoztatás, s erre annál is inkább szükség lenne, mert március 22-én a parlament elé kerül a felsőoktatási reform ügye.

Balaton Károly arra az elmentmondásra hívta fel a figyelmet, ami a későbbi szakosodás és a részképzésben megszerezhető tudás elismerése között mutatkozik. Az így keletkező igen rövid idő alatt nem adhatók hasznosítható ismeretek.

Kovács Sándor újból hozzászólásában a javaslat általános jellemzését adta. Megállapította, hogy ez az előzőnél is ellentmondásosabb, nem vállalja a viták élet, elkerüli a lényegét, a kívánatosnak csak a töredékét kívánja realizálni. Mindennek az alapja éppúgy lehet, mint semminek, megvalósításának sorsát a pillanatnyi hatalmi viszonyok fogják eldönteni.

Kiss László elmondta, hogy a javaslat ambivalens érzéseket keltett benne: Tartalmaz olyan területeket, ahol nem fog történni semmi, pl. kollégiumi kérdés, esti-levelező oktatás; vannak benne meg-alapozatlan javaslatok pl. a kétfokozatú képzésről, a képzési idő hosszáról; és tartalmaz progresszív kérdéseket is, pl. a funkcionális elvet, a késői szakosítást. Hiányoznak a javaslat megvalósításának garanciái, ami nálunk — ahol az egyetem vezetése nem volt a reform éllovasa, a viták progresszív eleme — fokozott hangsúllyal jelentkeznék, és aggályokat kelt.

A véleményével Kovács Sándor is egyetértett, s hozzáfűzte: a garanciákat magunknak kell létrehozunk, s ha nem tudjuk, akkor számolni kell annak következményeivel.

Mária Antal négy gondolatban foglalta össze a tanszéki vitát; üdvözlöi a tanszék, hogy rangra emelkednek a mikrotudományok, egyetértenek azzal, hogy a mikroképzés funkcionális elvre épül, támogatják a későbbi szakosodást, a specializációval kapcsolatban pedig további konzultációkat látnak szükségesnek.

★

A szociológiai tanszék kötetlen beszélgetés keretében tárgyalta meg a javaslatot. Előjáróban Hrubos István ismertette a tanszék új munkatársával a képzéskorszerűsítés eddigi munkálatait, a ki-kirészélyesített álláspontokat. Az ezt követő eszmecsereben megfogalmazódott, hogy ez a javaslat nem tekinthető reformnak, mert változatlanul hagyja az intézményi környezetet, holott azon változtatni kellene. A konkrétumokat illetően megállapították, hogy a javaslatból nem derül ki, hogy képzelik a szociológia szak jövőjét. A tanszék rövid távú törekvése az, hogy a jelenlegi gyakorlathoz hasonlóan a második szakként bármelyik másik mellé felvehető legyen a szociológia, addig is, amíg később, a megerősített alapképzés után külön szakként lenne választható. Egyetért a tanszék a közgazdasági műveltség javításával, az alapképzés súlyának növelésével, és az egyetem igazgatási apparátusának racionalizálásával. Nem támogatták a tanterv normázására vonatkozó nézeteket; a normák kijátszhatók, eredményre nem vezetnek. Hiányolták a szövegből a hallgatók szociális, munkajogi kérdéseinek rendezését; valamint a korábbi hallgatói javaslatokban erőteljesen megfogalmazódott szabadabb választási lehetőségeket.

mg

progresszivitás jellemzi. Úgy véljük, hogy mivel a hivatalos álláspont sem éppen kiforrott és teljes, nem róható fel hiányságként, hogy nem tud alternatívát kidolgozni.

Történnék kísérletek a KISZ részéről kulturális programok szervezésére. Állandó programok szervezése nem sikerül — úgy véljük, a Ráday Klub nem ilyen jellegű — többnyire alkalmi programokra futja erejéből; pl. KEN, majális.

Reméljük, hogy a fentiekből kitűnik, hogy az egyetemi KISZ nem képes manifestált céljait betölteni. Kb. 150-200 főre tehető azok száma, akik valamilyen mértékben és minőségben közösségi munkát végeznek (kollégiumi DB, tanszéki képviselő, szakvezetőség, közművelődés stb.).

A vezetők nagy része nem népszerű

Még két további problémát szeretnénk feltárni. Talán a legfontosabb, hogy a KISZ-bizottság és a szűk körű aktívárgárdája, politikailag, mint „értelmiségi”, nem felkészült. (Természetesen tisztelet a kivételnek.) Nagy szükség lenne állandó vezetőképzésre. Erre alkalmasak lennének végzett diákok, fiatal egyetemi oktatók vagy a KISZ-bizottság egy-egy jól képzett tagja. Ne várjuk el a tagságtól, hogy alacsony felkészültségű vezetői

Legnagyobb részük csupán lelkes — ez még nem is volna baj, de hozzáértés nélkül rájuk bízni vezető munkát nem szabadna. De nincs választás — azt kell megbízni, aki elvállalja, a tagság úgyszólván választja. Nagyon sok pozíciót tölt be olyan ember, aki nyilvánvalóan alkalmatlan, de ha ő sem lenne — akkor ki? A tisztségviselők másik része, ha rendelkezik is hozzáértéssel, nem megy a „nép” közé. Vagyis a tagságtól függetlenül, annak valós, de inkább képzelt érdekeit alapján „kever-kavar”. Jellemző a funkcióhalmozás. Egy-egy vezető 2-3 funkciót is betölt — ennek eredményességében lehet kétkedni.

ismerjen el. Ez már átvetett a másik problémához, a „népszerűséghez”. Sajnos a KISZ-vezetők nagyobb része nem népszerű. Igaz, hogy a funkcióviselőkre egy kicsit ferde szemmel néznek, de azért voltak itt páran, akik tudtak embereket mozgatni. Nem pusztán agítással, hanem személyiségükkel. Úgy véljük, érdemes ezen elgondolkozni.

Általánosságban megállapítható, hogy a KISZ-szel szemben saját tagsága részé-

Mi nincs, mi rossz, mi kéne az alaptárgyakban?

A felsőoktatási reform tartalmi vitáinak folytatásaként ezúton szeretnénk visszatérni arra a tanulmányra, amelyet a politikai gazdaságtan, az elméleti történet, a népgazdasági tervezés, és a népgazdasági pénzügyi tantárgyak perspektívus feladatairól egy általános kari bizottság készített. A munkacsoportot Kovács Géza vezette, tagjai Hámosi Balázs (eg. tanszék), Hild Márta (elméleti történet tanszék), Höggye Mihály (Népgazdasági Tervezési Intézet) és Szász János (pénzügy tanszék) voltak.

Tanulmánya elején a munkabizottság

az átfedésekről

fr. megállapítja, hogy „az átfedések összefügghetnek a különböző tantárgyak egyenlőtlen fejlődésével, a tantárgyak tárgyának pontatlan definiálásával, illetve a tantárgyi határok be nem tartásával, a tanszék közötti kommunikáció gyengeségével, s nem utolsósorban azzal is — főleg az idősebb oktatói kar esetében —, hogy a különböző tanszék oktatói nagyjából azonos ismeret- és készségkultúrával rendelkeznek”.

Milyenek legyenek a tananyagok? „A konzisztens rendszeren felépülő tananyagoknak vitathatatlanul nagy előnyük, hogy egységesebb szemléletet nyújtanak, a különböző tananyagok jobban egymásra építhetők, mert egymástól jobban el is különíthetők. Az egységes nézetrendszer nem zárja ki más nézetrendszerek adott tananyagban való bemutatását, kritikus elemzését. Am fennáll a veszélye az utóbbiak kimaradásának is. A tapasztalatok szerint az ilyen egységesebb nézetrendszerű tananyagok jobban magukban hordják a túlhaladott tanokká merevedett nézetek veszélyét, és ezzel együtt ideológiai hamis tudati elemek szerepének növekedését úgy, hogy ideológiai alapon is elutasítják azokat az ismereteket, nézeteket, amelyek az adott tananyag nézet-, szemléletrendszerébe nem férnek bele. Mindennek ellenére célszerű törekedni arra, hogy egységes nézetrendszerekben alapuló irások tananyagok szülessenek... A különböző időszakok azonban nem egyformán alkalmasak arra, hogy ennek a követelménynek eleget tegyünk. Közismert, hogy társadalmi-gazdasági életünk makro- és mikroszférájában egyaránt jelentős strukturális és értékrendbeni átalakulások vannak, s mind a struktúráink, mind az értékrendünk képlékennyé vált. Ezért a jelenlegi időszak nem kedvez számos tananyag esetében a konzisztencia határozott érvényesítésének, ha csak nem a múlt értékei alapján akarunk konzisztensnek maradni. Ilyen körülmények között lényegében természetes jelenségnek kell tekinteni azt, hogy a politikai gazdaságtan és a népgazdasági tervezés oktatásában

erősödött az útkeresési, kísérleti jelleg.

Nem lenne célszerű mesterként konzisztenciát megvalósítani... Sok problémát vet fel a tantárgyak szemléleti nyitottsága szempontjából a múlt, illetve a jövőre orientált kérdéskör és ezzel együtt a tudomány és a gyakorlat tananyagokban való tükröződésének lehetséges módja is... az, hogy a tudomány és a gyakorlat kapcsolatában milyen mértékben van a tudomány követő, illetve meghatározó, irányító mutató jellege... Ugyanígy vonatkozásban persze társadalomelméleti összefüggések is felmerülnek. Hovatartozásuk tisztázatlan, és nem kielégítően műveltek egyetemünkön az említett tárgyak vonatkozásában a nagyobb társadalmi-elméleti kérdések. Így pl. nem kap kellően nagy súlyt a következő fejlődési-formációs szakasz jövőképe, a szociáldemokraták jóléti állam koncepciója, Johnson ú. „Nagy társadalom”-elmélete. Bell posztindustrializmusa, Rostov történelmi periódizációja, hogy végül az eurokommunisták társadalmi felfogásáról ne is beszéljünk. Holott

ezek lényeges kérdések, beke-
rülnek más csatornákon a hall-
gatók tudatába, miközben az
egyetemi oktatásban nincs
megalapozott vélekedés e né-
zetekről. Nyitott kérdés az is,
hogy e témaköröket, mint nap-
jaink nézetrendszerét formá-
lókat a közgazdasági elméletek
történetében, a politikai gaz-
daságtanban kell-e tanítani,
avagy esetleg a filozófiában,
vagy a politológiában, de ak-
kor e tárgyakhoz való viszonyt
is a képzés szempontjából új-
ra kell fogalmazni... Nem
mellékes kérdés ugyan, de
nem tartjuk különösen fontos
problémának itt annak részle-
tes boncolgatását, ha egyes
oktatóink úgy utasítanak el
bizonyos irányzatokkal, kér-
déskörkkel való foglalkozást
ideológiai alapon, hogy nem
ismervén azokat, ideológiát
csinálnak saját ismereteik kor-
látaiból. Nem szükséges itt
azzal sem részletesen foglal-
koznunk, hogy hiba volna ideoló-
giai érvekkel túlzottan lesző-
kíteni a tudományosan vizsgál-
landó és oktatandó kérdések
körét arra való hivatkozással,
hogy az azokkal való foglalko-
zást vagy azok oktatását
ilyen vagy olyan hazai, külföldi
intézmények, szervezetek,
személyek stb. esetleg nem
vennék jó néven. Nem szabad
egyrészt elfelejteni azt, hogy
a marxizmus klasszikusainak
maradandó írásai is igen gyak-
ran vitairat formájában fogal-
mazódtak meg. Vissza kell te-
hát állítanunk a marxizmus-
leninizmus művelésének kriti-
kai hagyományait.

Különösen fontosnak tartjuk
viszont annak hangsúlyozását,
hogy nagyobb részt hamis tu-
dati szempontokon nyugvó
ideológiai önkoriátózás
olyan helyzeteket szül, hogy a
politikai gazdaságtan alaptárgy
esetleg nem foglalkozik egyes
kérdésekkel, a közgazdasági
elméletek története bírál egyes
kérdéseket, vagy nézeteket, il-
letve nézetrendszereket, a ter-
vezési diszciplínák pedig e
nézetrendszerekkel, fogalmi
apparátusokkal a legtermésze-
tebb módon dolgoznak...
„Nagyon lényeges tananyag
egymásraépítési feladatot je-
lent annak eldöntése mind a
kapitalizmus, mind a szociali-
zmus vonatkozásában, hogy
hogyan oktassuk az általánost,
a különöst és az egyest. Mit je-
lentens ebből a szempontból
pl. a világgazdaság és a
világgazdaság oktatása.
Kerüljön-e bele és milyen
mértékben kerüljön bele a ka-
pitalizmus politikai gazdaság-
tanába a kapitalizmus általá-
nos törvényein túlmenően az

ideológiai önkoriátózás

amely egyben meghatározott
kamatmentes kölcsön is, ifjú
házasok, partizán múlttal ren-
delkezők jogosultak. A belső
gondokat látszólag megoldani
igyekeznek, mégis nagy problé-
mákat szül a Pewex jelenléte.
Üzleteiben konvertibilis valu-
táért minden nyugat-európai
áru kapható, sőt még annál
több. Itt árusítanak ugyanis
sok lengyel gyártmányú hiány-
cikket, és egy-egy Polónia ve-
gyésvállalat keresett termékeit
is. Ezért aztán a dollárra
minden állapolgárnak szüksé-
ge van, mivel az érte vásárol-
ható cikkek esetenként a
megfelelő életfeltételek fen-
tartásához szükségesek, s a va-
luta feketepiac virágzik.
Társadalmi feszültség még-
sem látszik. Az emberek jól-
öltözöttek, mondhatni vidá-
mak, a mozik és a templomok
töme vannak. Annak ellené-
re, hogy a sorban állás mind-
ennapos, nagy nyugalom és
fegyelmet biztosítanak. Szinte
elképesztő, ahogy egy 20 per-
ces várakozás után képesek
beállni a tíz méterrel arrébb
várakozó kétszer olyan hosszú
sorba, bizony felülmúlnak
minket. Bár meg kell jegyez-
ni, hogy maga a sorban állás
korántsem pozitív jelenség
egy gazdaságban.
S hogy milyen is a lengyel
nép? Talán jellemző az alábbi
eset. Mikor az üzletben, nem
tudva, hogy jegyre kapható
csak, lisztet akartunk vásárol-
ni, egy ismeretlen asszony
saját jegyét adta nekünk, hall-
va, hogy magyarok vagyunk.

Lengyelország a reform útján

Bár az ország terhei nem
csökkentek, a helyzet súlyos,
az ideérkező turista mégis
meglepetéssel tapasztalja (leg-
alábbis a déli részeken), hogy
nyoma sincs a szükségállapot
nyomasztó „egy pár cipő”
vagy éppen üres kirakatainak.
Az áruellátás a minőségi cik-
kek esetében rendszertelen, de
alapjában véve megfelelő. Bár
a jegyrendszer még mindig érvé-
nyben van, pozitívuma, hogy
mindenkinek olcsón elérhető-
vé teszi a hústermékeket. A
feketepiacokon emellett min-
denki kedvére válogathat. Por-
ciózásuk még a benzint, a va-
ját, a cukrot és a lisztet is.
Magas a tojás ára, viszonylag
olcsó a tej és a kenyér.

A textil- és ruházati ipar
termékei igen gyenge minősé-
gűek, s ha egy-egy jobb ter-
mék érkezik, az rövid idő alatt
elfogy, mert a lakosság vásár-
lóereje igen nagy. Gyakori ép-
pen ezért az utcán két-három
becsmagolt paplant vagy ép-
pen ágyeműt-cipelő család-
anya látvány. Az áranyok
több helyen igen különbözőek
az általunk megszokottól. Míg
5 kg kenyér árából 100 km-t
lehet utazni távolsági busszal,
addig ugyanez az összeg 2,5
dkg kávé nem hivatalos ár-
val egyenlő. A szolgáltatások
árjai különösen messze elma-
radnak az itthoniaktól, olykor
vésziesen alacsonyoknak tűn-
nek.

Legnagyobb a hiány a tar-
tós használati cikkek terüle-
tén. Ezeket többnyire egyálta-
lán nem, vagy csak „csekkre”
lehet vásárolni. Ilyen csekkre,
H. F.

európai problémakör, pl. az
Egyesült Államok, Japán és
olyan délkelet-ázsiai országok,
mint Dél-Korea, Tajvan vagy
más világrégiákhoz tartozó,
gyorsan fejlődő országok mo-
dellszerű leírása. Ugyanígy
felvetődik az is, hogy a so-
cializmus politikai gazdaság-
tanának oktatása mennyire le-
gyen európai-
és mennyire terjedjen ki Dél-
kelet-Ázsiára, Latin-Amerika
térsegeire, nem is beszélve az
ún. Iszlám-szocializmus vagy
az eurokommunista pár-
tok szocializmus-programjai-
nak kérdésköréről... meny-
nyire kezeljük a szocializmust
homogén jelenségnek és
mennyire oktassuk modell-
szerű különbözőségeiben az ún.
szovjet modellt, és mondjuk a
jugoszláv modellt, vagy tovább
áryalva esetleg más modelle-
ket is... Valószínű, hogy a je-
lenlegi időszakban nagyfokú
szemléleti leszűkítést jelent az,
hogy a kelet-európai, benne
nagy mértékben a magyar tap-
asztalatokból magyarúzzuk a
szocializmus általános problé-
máit, a kelet-európai vagy
ezen belül a magyar tervezé-
sdalkodási gyakorlat túlzottan
sok vonását tekintjük a ter-
vezésgazdálkodás egyetemes
vonásának...
... Nem térünk ki részle-
tesen annak boncolgatására
sem, hogy az oktatók egy része
közben erőteljes törekvés ér-
vényesül arra, hogy tárgyát
minél alsóbb évfolyamon ad-
hassa elő. Az újszülöttnek
minden új — következésképp
nem könnyebb lehet újat mon-
dani a szakmában, mint fel-
sőbb éven. Kiváltképp akkor,
ha az alsóbb éves tárgyat nem
tisztelik tantárgyuk határait.
... Nyilvánvaló, hogy a tan-
anyagfejlesztést szorosan ösz-
sze kell kapcsolni tudomá-
nyos kutatómunkával... Min-
denképpen ki kellene dolgozni
a tananyagfejlesztéssel ka-
pcsolatos kutatások tervezésé-
nek és érdekeltégi rendszeré-
nek egyetemünkön megvaló-
sítható irányt formáit... A
tanszék közötti információ
javításával is támogatva, ösz-
tönözni kell a tanszékek közti
kutatásokat és emellett javítani
kell egyes tanszék kutatási
eredményeinek más tanszék
tananyagaiba való bekerülését
is...
Messzemenő oktatás- és tan-
anyagfejlesztési konzekven-
ciákkal is jár a különböző tan-
anyagok mögött lévő szakok,
szakirányultságok léte, vagy
hiánya. A szakok, szakirá-
nyultságok lehetővé teszik

döntően kelet-európai-centrikus

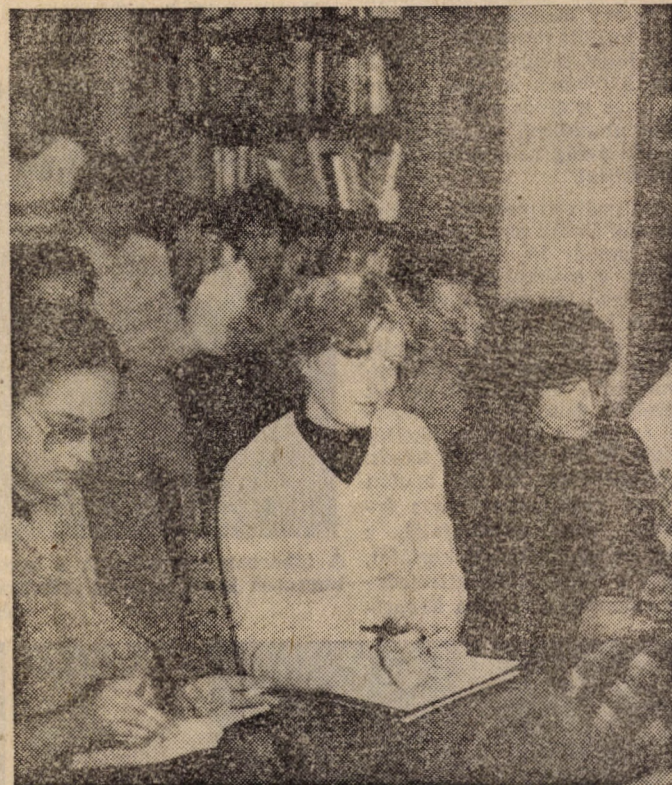
speciál kollégiumok tartását
— esetleg tanszékek közötti
közösséggel — és lehetőséget
kínálnak arra, hogy a szaksze-
minárium, speciál kollégium
és az alaptárgyfejlesztés
rendjét összekapcsolják...
Vissza kéne térni az elmé-
leti szak megszűnése és a ter-
vezési szaknak túlzottan
matematikai irányultsá-
gából adódó hiányok pótlásá-
ra. E tekintetben

szóba jöhet egy elméleti szak

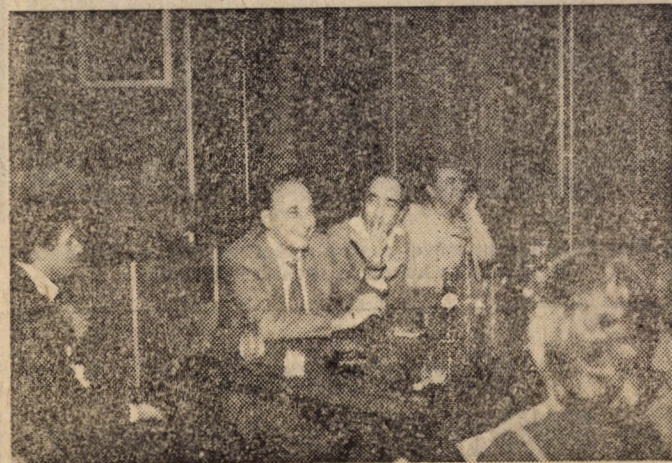
új béli felállításának lehetősége,
mérsekelt létszámot figyelem-
be véve, de lehetséges a ter-
vezési szak olyan újra
fogalmazása, amiben a politi-
kai gazdaságtan tanszék, a
Népgazdasági Tervezési Inté-
zet, az elméleti történeti tan-
szék és a Matematikai és
Számítástudományi Intézet
esetleg a jelenlegitől eltérő
struktúrában válik érdekeltté
az oktatásban...
A szakkollégiumok műkö-
désében, tevékenységében jár-
tas munkabizottsági tagoknak
elég egybehangzó véleménye,
hogy az ott tárgyalt kérdéskö-
rök 50-60 százalékban nem
haladják meg az egyetem hi-
vatalos oktatásában nyújtott
kereteket. Viszont több eset-
ben előbb jutnak a hallgatók
adott kérdésekben információ-
hoz, mint amikor a témában
érdeklődő tantárgyat tanulják,
esetleg aktívabban a témával
való foglalkozás módja, néha a
szemlélete is más. A szakkollé-
giumok már e miatt is fonto-
sok, nem beszélve arról, hogy
az a bizonyos 40-50 százalék
többet sem mellékes, amit a
szakkollégiumok ismeretében,
szemléletben nyújtanak tud-
nak... A szakkollégiumokban
szereplő témákat oktatásfej-
lesztési szempontból is tudato-
sabb tanulmányozás tárgyá-
vá kell tenni. Határozottabb
álláspontot kell kialakítani a
szakkollégiumok által meghí-
vott előadók tekintetében is,
kitérve arra, hogy milyen
kapacitásbővítési lehetőséget
jelent a szakkollégiumi kurzu-
sokat tartóknak az egyetemi
oktatásban való részvétele, il-
letve mik ennek a bekapcsolá-
sának az esetleges szemé-
lyi szemléleti korlátai...
Az egyetemi oktatás szem-
pontjából a képzésfejlesztési ké-
rdéseket a fentiek figyelembe-
vételével két vonatkozásban
tárunk fontosnak hangsúlyoz-
ni. Egyrészt

fejlesztése és terjedése.
Ugyanakkor nem minden
esetben látszanak egyfor-
mán biztosítottan ezen isko-
lák törlesztésének folytatásának
feltételei. Ezért ilyen eset-
ekben tananyag- és tudomány-
fejlesztési szempontból is meg-
különböztetetten fontos a ka-
détervezés, elsősorban tanszé-
ki, másodsorban tanszéken ki-
vüli lehetőségek figyelembevé-
telével. Ennek kapcsán a tan-
széki szervezeti rendszer is to-
vábbfejleszhető. Másrészt... ki
kell alakítani tudatos káder-
tervezéssel azt a garnitúrát a
fiatalabb oktatók köréből, akik
nagyobb távlatokat tekintve
letémenyesei lehetnek az
egyetemi képzés gerincét ké-
pező tananyagok továbbfej-
lesztésének, tananyagirásai és
tananyagírás-szervezési mun-
kában egyaránt. Ezeknek a
fiatal munkatársaknak jó fel-
tételüket kell biztosítani ilyen
feladatra való felkészülés-
hez...
A kari tanács vita után ha-
tározatot hozott arról, hogy a
makro szintű társadalmi-gaz-
dasági fejlődésméletek okta-
tását elő kell készíteni, és az
egymásra épülő alapvető tan-
anyagok megjelenési időpont-
ját össze kell hangolni. Hatá-
rozatban rögzítette a kari ta-
nács, hogy a káderfejlesztési
tervek korszerűsítésével meg-
különböztetett figyelmet kell
fordítani a fiatal oktatók tu-
dományos és pedagógiai fejlő-
désére. Határozatot hozott az
általános kar tanácsa arról is,
hogy „figyelemmel a képzés
korszerűsítésében részt vevő
többi bizottság munkájára,
kezdemenyéseire, a reform-
munkákat folytatni kell —
egységes társadaloméleti szem-
pontból közelítve konkrét ja-
vaslatokat kell kidolgozni.”
M. G.

Ellesett pillanatok a szakkollégium előadásairól

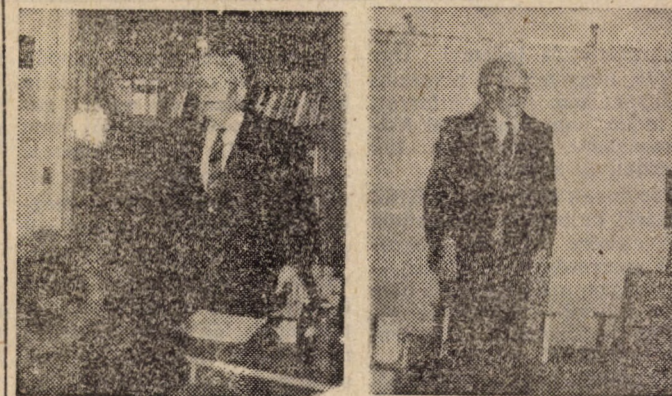
Az előadáson nem szakkollégisták is szép számmal jelennek meg

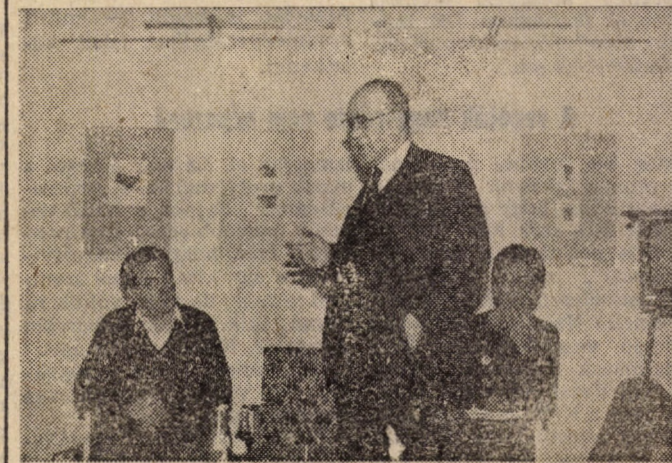
Vidáman a gazdasági reformról (Chikán Attila, Antal László, Fodor László, Kollarik István)

Jegyzetelő hallgatóság

Az elmúlt fél évben hetente átlagosan két előadás volt, többek között Muntág Andor is tartott egyet a Biblia emberképéről, valamint Domokos Pál Péter is a moldvai csángókról

A Biblia történetiségéről Scheiber Sándorral beszélgettünk

Szakma és politika nála mindig együtt volt

Beszélgetés Szarvas Lászlóval

Néhány kérdés keretében felvázolni egy lendületes pályáit — amelyet Szarvas László, a tudományos szocializmus tanszék do-
dense mondhat magának — felületes vállalkozásnak tűnhet részem-
ről. Mégis megkíséreltem bemutatni életútjának azt a szakaszát, amely-
nek minden perce, mozzanata szinte egybeforrt az egyetem közelmúlt-
beli történetével. Persze, a visszaemlékezés nem elsősorban a fiatalok
reszortja. Neki úgy adódott, hogy bőven van már mire emlékeznie.
Amikor az egyetemi pb tagja lett, a legfiatalabb oktatók közé tarto-
zott. A szöke, farmernadrágos fiatalember nemcsak külsejével, hanem
minden egyes hozzájárulásával, örök igazságkeresésével bizonyította
ifjonti lendületét. Ma sincs még kora, 43 évét úgy tűnik „súlytalanul”
hordja, noha volt időszak az életében, amikor több embernek valót
elpeit, felelősségből, munkából, feszültségből.

— Tudatosan törekedett a politikai pályafutásra? — Ezt annak tudatában kérdezem, hogy ismerem gazdag politikai munkásságot, az egyetemi KISZ-titkárságtól egészen a pb titkárságig.

— Az egri gimnáziumból egyből az ELTE-re kerültem, és 1964-ben történelem és tudományos szocializmus szakon végeztem. E szakpárosítás már mutatja az érdeklődésemet is, azt, hogy volt bennem egy oktatói, nevelői, tanári ambíció, de ugyanakkor érdekelték az adott politikai, gazdasági történések, események.

Hogy mindez honnan táplálkozik? Azt hiszem a tanári ambícióknak a gyökere még az iskolai környezetből eredt. Hiszen én is, mint „elsőgenerációs” értelmiség, a legelső intellektuális befolyásokat a tanítóimtól, tanáraitól kaptam, és máig is megőriztem. Nagy hatással volt rám a gimnáziumban az osztályfőnököm és az igazgatóm, akik a politikai kérdések felé irányítottak, másik oldalról pedig az aktuális politikai érdeklődést maga a történelem, a politikai is kialakította bennem.

Olyankor voltam gyerek — az ötvenes évek elején —, amikor a magam tudatában össze kellett volna egyeztetni egyrészt az otthoni, baráti és rokoni környezet vallásos nevelését az iskola mélysegen antiklerikális felfogásával, másrészt a szocializmus „dicső napjait” a nyomorúsággal, amit akkoriban közvetlen falusi környezetemben tapasztaltam. Ezek az ellentmondások kinyitották a szememet, noha sok mindent nem értem, de kíváncsiá lettem. Ilyen körülmények között az ellenforradalom hallatlanul ambivalensen érintett. Elgondolkodtattak a hibák, az erkölcsi telenségek, de láttam azt is, hogy ezeknek a megváltoztatására nem azok hívatottak, akik az ellenforradalom politikai színterén túlsó követelésekkel léptek fel. Ezek a tragikus események még felhőtebbé lettek, és fokozták általános érdeklődésemet a politika iránt.

Egyetemi hallgatóként sem tartoztam azok közé, akik elvonultak a politikai munkától. A politikai munkát is mindig szeretettel, ambícióval végeztem. TDK-dolgozatot írtam, az érdeklődőbb hallgatók közé tartoztam. KISZ-alapszervezeti, KISZ-bizottsági vezetőségi tagként sok jó buliban vettem részt. A párt-
nak 1960 óta, első éves egyetemista korom óta vagyok tagja. Mindez mutatja azt, hogy szakma és politika valahol nálam mindig együtt volt. S az egyetem után is nagy szerepet játszott ez a kettősség az életemben.

— Az első munkahelyét is a mozgalmi pályán találta meg. Később kerültél a közgazdasági egyetemre. Hogyan lett az ELTE-sből közgazdász?

— Elsősorban családi okok miatt maradtam Budapesten az egyetem után. A fővárosban akkor könnyebb volt mozgalmi pályán elhelyezkedni, mint a tanárin. Az ELTE KISZ-bizottsága függetlenített szervezőtitkára, majd a bölcsész kar függetlenített KISZ-titkára voltam, két évig pedig a Budapesti KISZ-bizottság apparátusában dolgoztam, mint az egyetem referense. E munkakör kapcsán sok ismeretséget szereztem, több egyetem KISZ-bizottságával, hallgatóival, oktatóival, dolgozóival együtt. Célunk az volt, hogy közelebb hozzuk egymáshoz a budapesti egyetemistákat. A vietnami nép támogatására társadalmi munkákat szerveztünk, valamint az „egyetemisták a fővárosért” — főváros az egyetemistákért — mozgalmat is mi kezdeményeztük. Eltérre hívtuk a budapesti egyetem és főiskolák hallgatóinak tanácskozását, ahol a Budapesti KISZ-bizottság és az egyetemi

KISZ-bizottságok közreműködésével beszéltek meg közös gondjainkat. Az így szerzett ismereteim alapján láttam azt, hogy a tudományos szocializmus tantárgyi tartalmának is legjobb „politikai környezete” a Közgazdaságtudományi Egyetemen van. Ezért, amikor a Budapesti KISZ-bizottságban felvetődött annak a kérdése, hogy hol szeretnék tovább dolgozni, a Közgázrt választottam. Az akkori vezetők segítségével egyetemünk tud. szoc. tanszékére kerültem tanárségédek.

A tanszéken az első években meg kellett ismerkednem az itteni oktatási körülményekkel, követelményekkel. Még az első években elkészítettem a doktori disszertációm. Teljes erővel bevettem magamat az oktatói-nevelői munkába, és mondhatom, hogy kellemes társasággal dolgoztam együtt a tanszéki kollektívát és azokat a hallgatókat is beleértve, akiket elsőként tanítottam.

De nyilvánvaló, hogy az egyetem politikai és társadalmi élete iránt is fogékony voltam. Előbb a KISZ-bizottságba hívtak, agit. prop.-osként dolgoztam egy darabig, de csakhamar pártfunkcióba választottak. 1970 óta vagyok a pb és '73 óta a pvb tagja. 1975-ben nagy dilemma elé kerültem. Szeptembertől függetlenített aspiráns lehettem volna (az erről szóló döntést 1974. decemberében megkaptam), a pártértekezlet előtt jelelték a pb-titkári funkcióra. Néhány hetes gondolkodás, rábeszélés után vállaltam a függetlenített titkári funkciót, s ettől kezdve több időt fordítottam a politikai munkára, mint a szakmára.

— 1975. februártól, 1982. június végéig voltál az egyetemi pb titkára. Közben 1978–79-ben egyéves tudományos alkotás szabadságot voltál. Ennek a hosszú periódusnak voltak könnyebb és nehezebb szakaszai. Milyen eredményekre emlékszel szívesen vissza?

— Természetes, hogy a sikerekre szívesebben emlékszik az ember. De mielőtt arról szólnék, le kell szögezmem, hogy minden eredményt közösen, a vb, az alapszervezeti titkárok, a párttagok kollektívájával együtt értük el, s így az elismerés is csak mint a kollektíva egy tagját illetet.

Nos, az eredményekről: számomra nagyon fontos volt, hogy felkészült, sokat dolgozó és az egyetem helyzetét jól ismerő és a változásokért együtt gondolkodó vb-t, vezetőségeket sikerült választani. Velük együtt igazán jó volt dolgozni. Számottevő eredményeket értünk el a képzéskorszerűsítési politikai előkészítésben, majd bevezetésében, az állami vezetés és a pártszervek kapcsolatainak javításában. Sok-sok napirend, beszámoló helyett csak egy példát említek: 1977-ben elkészítettük a kádercserélődési tervet, s a 80-as évek elejéig egyetemünkön minden számottevő vezetői funkciót e tervnek megfelelően töltötték be. Jóleső érzés arra a pozitív folyamatra gondolni, amit a nevezetes Varga-ügy kapcsán éltünk meg az egyetemen. Akkoriban — kívülről is — belülről is eléggé szélsőségesen ítélték meg a helyzetünket, sokan voltak, akik az egyetem általános helyzetét általánosították a korrupciós ügyvel. Úgy gondolom, hogy a pártviszállyal nyomán jelentős változások történtek. Nyitabbá tettük az állami vezetés munkáját, több helyen gyengítették az autokratikus vezetést, és sikerült a magas színvonalú szakmai munka rangját is megvédeni a felszínes elítélésektől. Pártszervezetünkben javult a kritikai, önkritikai szellem.

Ertékesnek tartom azt az eredményt is, amit az ideológiai munkában, a szocializmusépítés közben felvetődött

problémák megértésében, tudományos igényű feldolgozásában elértünk. Az ideológiai konferenciák, tananyagviták jutnak eszembe elsősorban. (De sajnos az is, hogy jóval a hivatalos határozatok előtt már 1974–75-ben sok helyen szóltunk arról, hogy a világban kirobant gazdasági válság nem áll meg a határainknál, a „begyűrűzés” várható. Akkor még kevés foganatja volt megjegyzéseinknek.)

Sokat vitakoztunk a szocialista demokrácia — munkaügyi demokrácia értelmezésén, a piaci mechanizmus alkalmazásának elméleti, ideológiai

következményeiről, az osztályviszonyaink alakulásáról stb. Politikai munkánk fontos eleme volt a pártbizottság soraiban élő kérdések, problémák megválaszolására való törekvés. 1976-tól kezdődően rendszeresítettük az információs ankétokat, az infor. kül-, belpolitikai kérdésekről, de főleg az egyetem belső helyzetéről rendszeresen informáltuk a hallgatókat.

Az eredmények között feltehetően szót érdemel a hallgatók körében végzett munkánk. Ennek egyetlen elemét említmem csupán, a hallgatói párttagfelvételt. Egyenesen magas számban vettünk fel párttagoknak hallgatókat, annak ellenére, hogy adminisztratív kötelességek nehezítették felvételüket (egy évben meg nem engedhető alacsony színvonalra estünk vissza ennek következtében). Amikor a korlátokat feloldották, akkor viszont kiderült, hogy párttagjaink egy része „elszokott a hallgatók körében végzendő párttaggyűlésektől”, s kevesebb hallgatót ajánlottak a pártba.

Utólagosan az eredmények közé kell sorolnom olyan kezdeményezéseinket, felvetéseinket, amelyeket csak jóval később akceptáltak a felsőbb pártvezetés, vagy amelyekkel segítettük a vezető pártszervek munkáját. Ilyennek tartom a hallgatói tagfelvételek politikai jelentőségéről, létszámuk növelésének szükségességéről szóló felvetésünket; emlékszem arra is, hogy az 1977-es ifjúsági parlamentünkön szóltunk arról, hogy a felsőoktatás helyzetének javítását mennyiben hátráltatja az egységes fejlesztési koncepció hiánya. Kezdeményeztük az egyetemi pártszervezet irányító munka jobb összehangolását, az egyetemi, politikai vezetők közti kapcsolatok, együttműködés fejlesztését. Mindezekben a kérdésekben azóta több-kevesebb előrehaladás történt.

— Melyek voltak azok a körülmények, amelyek különösen nehezítették ebben az időszakban a politikai munkát?

— Már az eredmények felvillantásából is kiderülhetett, milyen feszítő, helyenként visszahúzó erővel kellett megküzdeni. Állandóan ható tényező volt egyetemünk állagának fokozatos romlása, majd a nevezetes vakolatomlás után beállott helyzet. Az egész rekonstrukció — mind a mai napig kihát az egyetemi közhangulatra, a politikai munka feltételeire, nem mindig a nyugalmat, rendet erősítve. A már említett Varga-ügy nyomán is fel kellett tárunk azokat a jelenségeket, amelyek a tanszékvezetés antidemokratizmusában, az anyagiasság erősödésében, a színvonalas szakmai munka lebecsülésében, azaz erkölcsi-

politikai vonatkozásban tapasztalhattunk. Nehézégeket jelentett a párttagság egy részének hűzódósa a politikai munkától (pontosabban a sok elfoglaltságot igénylő vb-tag-sági, alapszervezeti vezetőségi munkától); igazán tiszteletet érdemelnek azok, akik különböző funkcióban hasznosan dolgoznak az egyetem kisebb-nagyobb közösségeiért — feltűnően megnövekedtek a követelmények, a szakmai-anyagi boldogulás is sok erőfeszítést igényelt az egyetemen teherelosztás miatt sok párttagunk az átlagnál jóval többet, mások viszont méltat-

lanul keveset dolgoztak. Néha az volt az érzése az embernek, hogy a sok feladathoz nincs elég párttagunk (bár itt meg kell jegyeznem azt is, hogy gondot jelentett a politikai munkában tapasztalható formalizmus, adminisztratív követelmények helyenként erősödő tendenciája is).

A képzéskorszerűsítés vitáiban is kiderült, hogy nehéz összeegyeztetni az egyetemi érdekeket a tanszéki és egyéni partikularizmussal. Részben a fórumok hiánya miatt, részben a vélemények, érdekmegnyilvánulások nyílt megjelenésétől való tartózkodás miatt gyakran csak tapogatózt a vezetés. Azt hiszem, még egy alapjában véve demokratikus intézményben, mint egy egyetemünk, sincsenek kellően feltársa a belső érdekvizonyok, valóságos kapcsolatok, erősebb-gyengébb összefonódások, és bizony ezek fel- és megismerése sok időt igényel, és több bizonytalanságot eredményez a politikai vezetés számára.

— Ezek között a körülmények között mi jellemezte a politikai munkát az egyetemen?

— Nagyon nehéz erre válaszolni. A párt politikájának állandó és változó elemei, saját korábbi munkánk eredményei és színvonal, más egyetem politikai munkája egy-egy támpontot jelenthet a válaszban.

Azt hiszem, igyekeztünk megfelelni a folytonosan változó követelményeknek. De nemcsak a követelmények voltak ellentmondásosak, hanem a mi munkánk is.

Jellemző vonások? Nézzük csak! Nyíltság, például! (De nagy különbség, hogy közvetlen viszonyainkról, vagy az ország sorsáról szóltunk-e, illetve hogy pártcsoportban, vagy taggyűlésen.) Kritikus viszonyulás a fennálló helyzethez. (Legfeljebb az befolyásolt, hogy „kik” voltak a „helyzet urai”.) Demokratizmus az irányításban, a tevékenység értékelésében. (De helyenként érdektelenség a demokratikus fórumok iránt, hiszen meg a dolog másképpen is...)

Ha komolyabban átgondolom a kérdést, az a véleményem, hogy az az alapvető folyamat, amely a hetvenes évek második felében kibontakozott az országban (és a gazdaság és politika számos korábbi értékeinek és eredményeinek átrendeződésével jár), megváltoztatja a pártmunkával kapcsolatos igényeket is. Ma azonban még jóval többet hallunk arról, hogy „fokozódnak a párttagság elé állított követelmények”, mint a követelmények aktuális belső tartalmáról. S mi sem találtuk meg ilyen helyzetben mindig a párttagság önálló kezdemé-

nyezésének és a politikai vezetés határozatainak megfelelő „egyensúlyi helyzetét”.

— Párttitkári pályafutásod alatt igen gyakran visszatérő téma volt az ifjúsági szervezet munkája. Az ifjúsági munka ez is olyan belső ellentmondásokkal terhes, amely mutatja, hogy a társadalmi változások nem hagyták érintetlenül. Az általános társadalmi változások sokra sokkal radikálisabban, sokkal érzékenyebben reagáltak az ifjúságra, mint talán a felnőttek nemzedék, s ebből következik az ifjúságnak és a KISZ-szervezetnek a megítélése is mindenkor viták keretében került. Ezekből a vitákból mindenkor kivettél a részedet.

— Véleményem szerint a KISZ folyamatosan átalakuláson ment át az elmúlt évtizedben. Az átalakulás lényege, hogy az ifjúsági mozgalom egysége a rétegtevékenységek egységén keresztül kell hogy megvalósuljon, vagyis az egységen belül egy önálló arcúval, határozott karakterrel jelentkező rétegmozgalomnak kell élnie. Egy ilyen fajta rétegmunka még a legjobb körülmények között, a felismert politikai szándékok között sem megy túlságosan könnyen. Különösen nehéz akkor, amikor nem is pontosan látják ezeket a követelményeket. Példának okáért az ifjúság egészét, helyét, szerepét a társadalomban sokan lebecsülik, bagatellizálják, az ifjúsági problémákat nem tartják elég fontosnak és markánsnak, másrészt pedig az ifjúsági mozgalomban az egységes ifjúsági szemlélet helyenként nem engedte megjelenni, felismerni a különböző ifjúsági rétegek sajátosságait és kissé sematizálta a mozgalmat.

Ha ezt a belső feszültséget és változó igényt vesszük figyelembe, akkor érthető, hogy a korábbi tevékenység nem elégítette ki a hetvenes évek végén az egyetemistákat, akik közben szintén megváltoztak. Ugyanakkor még nem voltak meg azok a keretek, elképzelések, politikai koncepciók, amelyek a kívánatos változásoknak nagyobb lehetőségeket adtak volna. A KISZ-ben megjelenő új törekvések az ifjúság politikailag aktív szerepének hangsúlyozása, ahogy az a legutóbbi kongresszuson megfogalmazódott, másrészt a rétegmunka kialakítása azt hiszem egy modern és megfelelő irányváltás e téren. Rajtunk áll az, hogy itt az egyetemen belül is eleget tudunk-e ennek tenni, ami többek közt a hagyományos párt- és KISZ-kapcsolatnak az átalakításával is kell hogy járjon, és bizony ez magának a párt-szervezetnek is komoly problémája lesz az elkövetkezendő években is.

— Hosszú évekig foglalkoztál az egyetemi lappal, a Közgazdászal, noha ez nem elsősorban funkcióból fakadt.

— Valóban nem. Sokkal inkább abból az egyébként szakmai alapjaimhoz tartozó felismerésből és meggyőződésből, hogy a társadalmi nyilvánosság elengedhetetlen feltétele mindenfajta demokráciának. Az egyetemen belüli nyilvánosság elengedhetetlen feltétele az egyetemi demokráciának. Ebből következően minden olyan fórum, amely a nyilvánosság ilyen vagy olyan kritériumával rendelkezik, az egyben politikaformáló fórum, s a politikai munkának figyelemmel kell lenni erre a fórumra, tevékenységére, s fel kell használni a nyilvánosság-teremtő munkában. Ebből következik, hogy számomra a

Közgazdász, mint a nyilvánosság fóruma, aktív politikai tényező volt, marad és lesz az egyetem életében. Ezért a funkcióból következően mindig azon voltam, hogy a Közgazdász a lehető legszélesebb spektrumban, a lehető legteljesebben tükrözze az egyetemi valóságot, oly módon azonban, hogy meghatározott irányban próbálja változtatni is azt.

Ezért segítettém és ösztönöztem olyan cikkeket és témákat megjelenését, amelyek a jobb tájékozottságunkhoz, politikai, ideológiai meggyőződésünk javításához járultak hozzá. Ezért igyekeztem minél több információt adni a párt-szervek munkájáról, illetve ösztönözni a kollégákat, rektort, rektorhelyetteseket, hogy tartás fontosnak a lapot, a közvélemény alakítása érdekében. Mai napig is az a véleményem, hogy a Közgazdász-nak felelősen kell tájékoztatni arról, ami egyetemünk közösségét érinti és a felelősséghez az is hozzátartozik, hogy ha vitát provokál, a vitát a megfelelő érvek argumentumok döntéséig el. Ezt a felelősséget meg kell követelni a diákoktól és oktatóktól egyaránt. Annak viszont őszintén örülök, hogy nálunk a diákok ilyen aktívan „írják a lapot”.

— A hetvenes párttitkári munka mellet gazdálkodtál személyesed, mit adott neked?

— Nyilvánvaló, hogy az emberre egy felelős funkció hat, és befolyásolja az élet-szemléletét.

Pillanatnyilag még nem tudnám megmondani, melyek voltak azok a tartós hatások, amelyek jellemre, magatartásomra kihatottak. Ezt a beszélgetést folytatva azért több kellemes, értékes esemény is átvillant az agyamon. Olyan emlékek, amelyek biztossá erősítik hitemet, bizalmamat az emberekben, a politikai munkában. A csalódások helyenként az ellenkezőjét erősítik, de biztos, hogy több vonatkozásban tapasztaltabb lettem. Egyrészt abban, hogy milyen tartalékok vannak az emberekben. Annak ellenére, hogy olykor nehezen találtam a feladatra felelőt, több esetben rágni kellett egvesek fülét, hogy elvégezzenek bizonyos munkát, többször azonban olyan helytállást, olyan színvonalú teljesítményt tapasztaltam, ami tulajdonképpen változatlan bizalommal, optimizmussal tölt el az emberek iránt. Tapasztaltabb lettem olyan vonatkozásban is, hogy több tudtam meg, ismertem meg az egyetemen belül hűződő érdekek eltéréséről, különbségéről és ezeknek helyenként nyílt, helyenként látnos összecsapásáról. Meggyőződéses, hogy valós érdekek összeütközésének az egyetemen további nyilvánosságot kell adni, és ezen a téren az egyetem vezető testületeinek a munkáját is még tovább kell javítani.

Az elmúlt hét év hátráltatta a szakmai munkámat. De megerősített abban, hogy a tudományos szocializmusnak a mai politikai valóság kérdéseire kell tudományos igényű választ adni, és mi akkor végezzük jól a munkát, hogyha a tudományos munkában is ezt a szakmai irányt erősítjük.

Szarvas Lászlót nemrégiben a Munka Erdemrend ezüst fokozatával tüntették ki, amihez szívóbb gratulálunk.

Köszönjük a beszélgetést.

H. E.

Egy, csak egy legény van talpon a ligetben

Koltay (és) a király

Mint minden újszülöttnél, most is találjuk, kire hasonlít. Nem nehéz rájönni, hogy az István, a király sok ponton kísértetiesen emlékeztet a Jézus Krisztus Szuper-sztárra.

Nyáron már láthattuk magát a rockoperát, így a történetet ismerjük. Akkor már mindenki kialakíthatta saját véleményét. Az biztos, hogy ott az érdemi munka fő részét Novák Ferenc (Tata) végezte, a darab koreográfiája őt dicséri. Később megvehettük lemezen a produkciót, így az először kissé idegen és utánzatnak érzett dallamot kezdünk megszokni és megszeretni. Ezt a népszerű Szörényi-Bródy duónak köszönhetjük. Azóta már kazettán is megvásárolhatjuk, sőt hamarosan megjelenik Koltay Gábor könyve is a műről. Nem mondom, nem rossz propaganda a filmnek! Mindezek után szinte bizonyos, hogy az év egyik legnépszerűbb magyar filmje lesz.

Ezek után talán meglepő, ha megindítom szerény (szélmalom) harcomat a film ellen. Röviden talán rossznak nevezhetném (hogy ne használjak erősebb kifejezést). De ez így túl egyszerű! Nem kívánom magát a leegyszerűsített történetet szidni. Bár lehetne megjegyzéseket fűzni a jó és a rossz harcához, amit a film, hogy még világosabbá tegyen, a jelmezekkel ábrázol. Koppány fekete bőr „szerelemben” lép a színre, míg István az ártatlan fehérségbe burkolódik. Vagy kissé fur-

csának találok azt is, hogy István ennyire gyenge kezűnek és mélységesen jónak ábrázolja a rendező, aki helyett a szigorú és kegyetlen döntéseket anyja hozza. Sőt, a darab történelemszemlélete sem szimpatikus számomra, de mindezt hagyjuk. Ez mind a darabhoz tartozik.

De mennyivel ad többet a film? Az lenne a feladata, hogy a felvevőgép megőrkítse a rockoperát? Valóban, régen ezt nevezték filmnek. Ma ez már kevés, főleg, ha egy moziban játékfilmet kívánunk megnézni. Ezt talán Koltay is érzi, ezért bevág különböző jeleneteket, képeket, és néha a kamerával is játszik. De milyen jelenetek kerülnek elénk? Láthatjuk valamilyen filmből ollózott részből a mohácsi csatát, „helyszíni tudósítást” látunk Dózsa „trónfoglalásáról”, Rákóczi és Kossuthot, amint éppen beszédet mond. Megdöbbentő meseképek! Mert más nem lehet, mint valami történelmi kalandfilmből vett részlet. Sok — számomra — idegen bevágás van a filmben, de talán a legdemagógabb és egyben legpatetikusabb a film végén a tűzijáték, amely az élő előadásban is volt (és már ott is fölöslegesen tartottam). Ez a kép hirtelen átsap az augusztus 20-i tűzijátékba, majd látjuk az Erzsébet-hídat, utána pedig a Parlamentet. Lám, ide vezetett István bölcsessége! Talán ezt kívánja ezekkel a képekkel ábrázolni Koltay Gábor. Éppen csak az hiányzott, hogy a szocializmust is Istvánnak

köszönjük. Az ötvenes években biztos ezt is belevették volna.

A képekben is vannak zavaró körülmények. Az árnyékok a film elején valahogy nem hatásosak. Engem sokszor zavar a kép leállítása, megtörése, miközben a hang megy tovább, és így egy kis időnek el kell telnie, amíg a

kép és hang összhangba kerül. Ez különben sem mindig sikerül. Gyakorta csak látogatunk a szereplők (mint ahogy az élő előadás is play backról ment). Maga a kép minősége is hagy kívánnivalót. Az esti felvételek és a füst miatt ugyanis néha teljesen élvezhetetlen a film. Nem is beszélve a vágásokról! Nem tu-

dom, hogy csak az a kópia lett volna rossz, amit én látok, de az biztos, hogy ebben zavaróan durva vágások voltak.

A film hibájának tartom még, hogy végig nem tudta eldönteni a rendező, hogy korhű legyen vagy modern. Ebből zavaró felemáság született. A statiszták táncosok

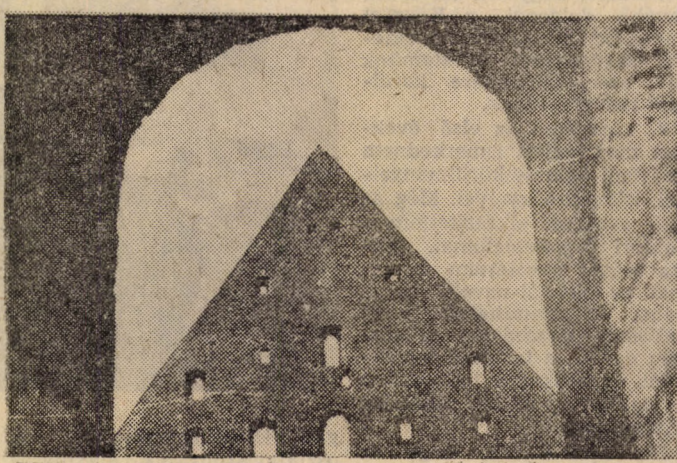
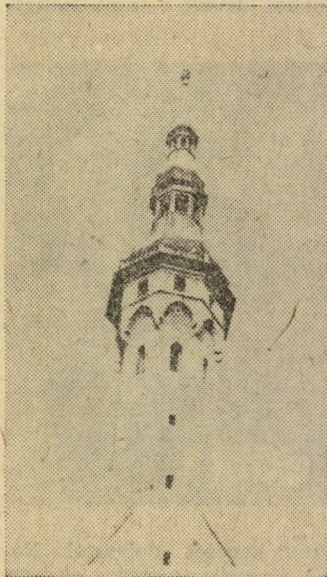
mind mai ruhában és tornacipőben rohagnak. Koppány és társai is modern öltözékben vannak, míg István és tábor a kosztümben masíroznak. Számomra mégis idegen az úrnői kosztüm és a kifosztott szem kettősége, valamint mindehhez mai gyűrűk és láncok. Az is furcsa, hogy az ünnepi lakománál — ami csak a filmben szerepel, és inkább hasonlít egy római orgia előjátékához — a hölgyek az 1983-as év divatos nyári ruhájában enyelegnek. Ennél a jelenetnél egyébként érthetetlen, hogy miután István csúnyán legorombítva „léhűtő, hitvány ebeknek” nevezi az asztaltársaságot, azok ugyanolyan jókedéllyel, mint eddig, mosolyogva válaszképpen éltetik Istvánt.

Hosszasan sorolhatnám a film hibáit. Legfőbb bajának talán azt érzem, ami a darabnak is fő hibája. Túlságosan sematikus, leegyszerűsít mindent. Mindezeket kívül is sok kis apró túske maradt bennem a film megtekintése után.

Tudom, hogy nem népszerű dolog egy népszerűnek ígérkező filmet szidni. De sajnós, ez nem filmművészet, amit Koltay Gábor csinál ebben a filmben. Kevés az hozzá, hogy egy sikeres rockoperát filmre vesz valaki, és néhány más jelenetet is bevág, néhol pedig lelassítja vagy felgyorsítja a mozgást.

Habár tehetséges rendező nem is lesz Koltay Gáborból, de jó ötleteivel, mint a Koncert és a mostani rockopera új színpalt hoz életünkbe, és nem utolsósorban az egy kutyáról lehúzott sok bőr segítségével, úgy tűnik, jó köteget pénzt saját maga számára.

Torony-iránt

Fotó: Boza István

(felkai)

Amerikáról rosszat vagy semmit? Egy kontinens keletre

San Diegóban az óceán és a szép lányokon kívül három nagy élményben volt részem. Az első egy lutheránus templom istentiszteletén való részvétel volt. Az egyház sokkal előbb, sokkal személyesebb, mint Kelet-Európában. Vasárnap tízóra a korántsem templom formájú bejáratnál fogadtak a presbiterek, kedélyesen elcsévezték velünk, külföldiekkel, bemutatottak a papnak, s átadták a — jobb szót nem találok — műsorfüzetet. Ebben a napi imán és a ceremónia menetrendjén kívül az egyházközség programjai: családos kempingezés, szabad ég alatti istentisztelettel, fagyidélután, baseballmeccs, süteményparti, az új tüzeltő parancsnok beiktatási ünnepsége, a szolgálatban levő presbiterek névsora és az egyházközséghez befolyt adományösszeg is olvashatók voltak gyönyörű színes kivitelben. A ceremónia egyik megragadó pillanata volt, mikor a pap magához hívta a gyerekeket, s az oltárnál, játékos formában magyarázta nekik az ígét. A másik érdekesség a „barátság átadása” volt, amikor is az egyik másik mellett ülők mosolyogva fordultak egymás felé, s két oldalról megcsókolták egymást. Mihozzánk, outsidershez többen is odasiettek, hogy átadják szeretetüket. A beszédben a pap egyébként mindenkiről megemlékezett, kinek van születésnapja, ki gyöngédkedik, ki kapott dicséretet az iskolában. Minket is bemutatott a gyülekezetnek. Így aztán alig tudtunk az istentisztelet után elmenekülni, mindenki minket akart meghívni a templom büféjébe.

E napnak estjén a lenyugvó nap tűzijátékánál piknikeztünk az óceán partján. Kis gázfőzőnkkel készítette Sabine a vacsorát, én meg Freddy barátom az élet dolgairól bölcselkedve szopogattuk a kaliforniai vörös bort. Olyannyira jól éreztük magunkat, hogy még a Mexikóból hozott Tequilát is felbontottuk, s kocskint a parkolóban hagyva, egy szikla mögött, a fővenyén bújtunk hálósádba. Az óceán szó szerint majdnem a talpunkat nyaldosta, a rendőrség meg nem látott a sziklaktól. Reggel arra ébredtünk, hogy a lerobbant csavargó éppen felemeli barátom papucsát. Freddy figyelmeztette, hogy ébren van, de az csak szép komotósan kiegyenesedett, s lassan elindult a zsákmánnyal. Ekkor már mérgesen kiabáltunk utána, de mintha nem is hallaná. Vagy nem is fogná fel, mit csinál, mert minden sietség nélkül távozott. Úgy kellett utána futni, és kivenni a kezéből.

Délután egy boszorkányt látogattunk meg. Nem vicc. Egy szokvány házikóban lakott. Beinvitált, és a könyvtárba ültetett le minket, miközben a tudományáról, jobbanmondva a képességéről beszélt, amellyel kapcsolatba került a felsőbb szellemekkel. Fotókat mutogatott, amelyen a kapcsolatnak jelei voltak láthatók, leveleket, amelyek viszont a különböző kutatóintézetekkel és egyetemekkel (mint például a NASA) fenntartott kapcsolatáról tanúskodtak, képeket, amelyeken bonyolult műszerekkel végeznek vizsgálatot rajta, amint kontaktusban van a túlvilágiakkal, videofelvételt az egyik egyetemi konferencián tartott előadásáról. Mindez alaposan felcsigázta kíváncsiságomat, s már alig vártam, hogy az asztalhoz ülünk, ahol felső szellemek megjelenése, megtáncoltatják az asztalt. Azt mondtam: mindez lehet humbuk, de ha a tenyerem alatt fog az asztal táncolni... És táncolt. Előtte mindent leellenőriztünk a szobában az asztal körül, most meg recsegve, ropogva omlott össze materialista világnézetem. Meggyőző volt. Sok mindent megtudtunk életünkről, az életünkről túliakról, és az azt megelőzőekről, kapcsolatba léphettünk távoli ismerőseinkkel és halottainkkal is. Az első pár perc kiütéses meglepettsége után törni kezdtem a fejem, majd mikor a hölgy elhagyta a helyiséget, meglettem német barátaimat: kapcsolatba léptem a túlvilágiakkal, és kezem alatt táncolni kezdett az asztal. A magyarázat, amelyet csekélyke fizikai ismereteimmel adhatok, a tárgyak súlypontjával, alátámasztási pontjaival és a rájuk ható erők támadáspontjaival kapcsolatos...

A hölgy humánus (ti, amiket az emberek közti kapcsolatáról, illetve az élet céljáról és kivételéről hírdetett, mélyen igazak voltak) tevékenységét egy alap támogatja, így a vendéglátáson kívül megkapjuk Okkult könyvét dedikáltan, s az egész délután hangfelvételét későbbi okulás végett.

Kétszer hatsávós autópályán robogtunk Los Angeles felé. Erről a metropoliról sokat nem mondhatok. Hollywood, Beverley Hills nem érdekelt, a város pedig — ahogy az amerikaiak találoán nevezik — egy autópályákkal szétzabdalt óriási tenhélpény. Itt váltam el majd két hét után német barátaimtól, s találkoztam Frankyval a tavaly nyári magyarországi AIESEC-gyakornokkal. Jólesett a sok kalandozás után a háromnapos megpihenés és az esti High-life. Délutánonként barátomok házából indult a kompánia, egy némi röplabda és fürdés után bárba-be-bárból-ki, mozi, autós száguldozás, séta, marháskodás, kajálás után éjszakánként jó sörökkel felszerelve a vízpipa füstjébe burkolózva beszélgettünk.

Sokkal inkább tudnék lelkendezni San Franciscóról. Kétkedve fogadtam, hogy mindenki csak jót mond Friscóról, de rövid látogatásom nyomán állíthatom, hogy ha nem lenne hívalkodás Magyarországon, én is feltenném nemlétező autómra az „I LOVE SF” matricát „San Francisco utcáin” sétálni, felmászni a meredek utcákon, bolyongani a felhőkarcolói tövében, s megtalálni a legszebbet: a kecses gúla alakút, megmártózni az éjszakai mulatónegyed fényeiben, a Kínán kívüli legnagyobb települést, Chinatown-t megcsodálni, a kikötőnegyed árusainak sosem látott tengeri szörnyeit vizslatni, egy szálloda külső falán a 41. emeletig feljutó üvegfalú lift utasa lenni, s a Golden Gate hídon összebújni egy csinos new waves lányal, figyelve az öböl vizén' alattunk száz méterre áthaladó óriási óceánjárót — feledhetetlen élmény.

Úgyisintem a 2550 mérföldes San Francisco—Chicago út, amelyet egyvégtében, egyazon buszon 65 óra alatt tettem meg, egymaz fenekemen ülve. Ez teljes Európa hossza, Párizs—Moszkva távnaq felel meg. Első chicagói benyomásaim lehangolóak voltak. A busz már valahol a belváros szélén föld alatti utakon futott, s jó félórás kalandozás után, amelynek során csak szűk és sötét alagutakat láttunk, két emelettel a föld színe alatt érkezünk meg a depóba. A hátizsákom elveszett, közlekedési térképet nem találtam, segíteni senki sem tudott, az eső zuhogott, egy homokos rámmagadt — nem túl fényes hangulatban kezdtem hozzá szállást keresni. Egyik helyről a másikra küldtek (viszont a chicagói tömegközlekedés a legdrágább az USA-ban), míg végül ázottan, kialvatlanul, szurtoosan és teljesen kiakadva bementem egy rendőrsőrsre, s bejelentettem, hogy ott fogok aludni. Bár nem vetették meg az ágyam, nem is dobtak ki. Étellel, itallal kínáltak, és vagy hatan nekikezdték telefonálgatni, szállást keresni számomra. Végül találtak is — úgy harminc kilométerre a város másik végén, az University of Chicago egyik kollégiumában, messze volt. Kérettem magam. Így aztán kirendeltek egy járókocsit, beülttem hátulra, rámcukodtak az ajtók, s elindultunk. Egyik kísérom hátrafordulva a rácson át megkérdezte, hogy a legrövidebb úton akarok-e menni, vagy induljunk városnézésre. Ez utóbbi mellett döntöttem, így a várost igazán ismerő kalauzok vezettek végig Chicago érdekességein, s mutogatták meg, néha a kereső reflektor segítségével a figyelemre méltó dolgokat.

Másnap nemcsak igazából, de az én napom is felragyogott: összeismerkedtem a chicagói magyar kulturális élet irányítójának japán feleségével, aki meghívott magukhoz, így kaptam egy szobát, és teljes ellátást. Náluk töltöttem elkövetkező néhány napomat.

Chicago az a város, amelyre leginkább ráillik a „felhőkarcolók városa” elnevezés. Erről győzött meg a világ legmagasabb épületének tetejéről, a 443 méter magas Sears Tower kilátójából nyíló panoráma: felhőkarcolók, felhőkarcolók mindenütt. Modern üvegtorony, rozsdabarna, fémvázás építmény, matt fekete, magas ház, neogót felhőkarcoló, amit csak el lehet képzelni, sűrűn egymás mellett. Belülről a legérdekesebb számomra egy — a Sears Tower 110 emeletéhez képest — alacsony, 45 emeletes épület volt, a chicagói gabonatorzsde. Ez a világ legnagyobb árutörzsdeje. Hiába is tanultunk a törzsde tevékenységéről, előben megfigyelni a zsúfolt, hőmpölygő, zajongó és mutogató törzsde — érthetetlen. De lenyűgöző.

Bár a buszbérletem már San Franciscóban lejárt, ismét sikerült megírtnom a jegyet New Yorkba —, így jutottam

vissza a városok városába. New York sokszínűségét egy szállóigével érzékeltethetném: „ami New Yorkban nincs, olyan nincs is”. Nem kell szegyenkeznie annak, aki még nem hallotta volna, most ötlöttem ki. Viszont találó. Ennek megfelelően változatosan éltem; egyik nap még egy jómódú ifjú hölgy new jersey-i házának kerti úszómedencéjéből gyönyörködtem Manhattan panorámájában, másnap East Village (Manhattan nyomornegyede) „Róbert bácsi konyhája” előtt álltam sorban az „Ez Amerika” c. filmből megismert lerobbant csőlakók között. Adtam a kultúrának is, megnéztem a Central Park szabadtéri színpadát, Shakespeare: IV. Richárd c. darabját, aminek érdekessége azon felül, hogy az amerikai színészek vért izzadtak, hogy angolul beszéljenek, az volt, hogy IV. Richárd király New Yorkban néger volt. A nyár folyamán minden este tartanak előadást, igen jónevű művészekkel — ingyen. A jegyért már délelőtt be kell állni a több mint kelet-európai sorba, ami piknik-jelleggel kigyózik a park gyepeén, több száz méter hosszan.

Félúrái vasúti arcképes igazolványnomnak köszönhetően, részt vehettem egy Peter Gabriell koncerten is a Forest Hill teniszstadionban. Mi minden nem volt szegény érvénytelen igazolványm: jogosítvány, sajtóigazolvány, Művészeti Alaptagsági stb. stb.

New Yorkban meglátogattam a részvénytörzsdét, de túlélttem a rettegett Harlembe tett esti utcai jazzkoncert-látogatást is.

Amikor a Kennedy-repülőtérrel startolva elhagytam Amerikát, egyetlen porcikám sem kívánta még a hazajövetelt (kivétel talán a pocim). Még egy nap időm (meg pénzem se) maradt, hogy Bécsben töltssem, de kedvemnél az idő még rosszabb volt a városnézésre. Letört hangulatomba csak az hozott fényt, hogy egy kedves angol lánnyal az éjszaka folyamán kiöltöttük;

Legközelebb Latin-Amerika következik.

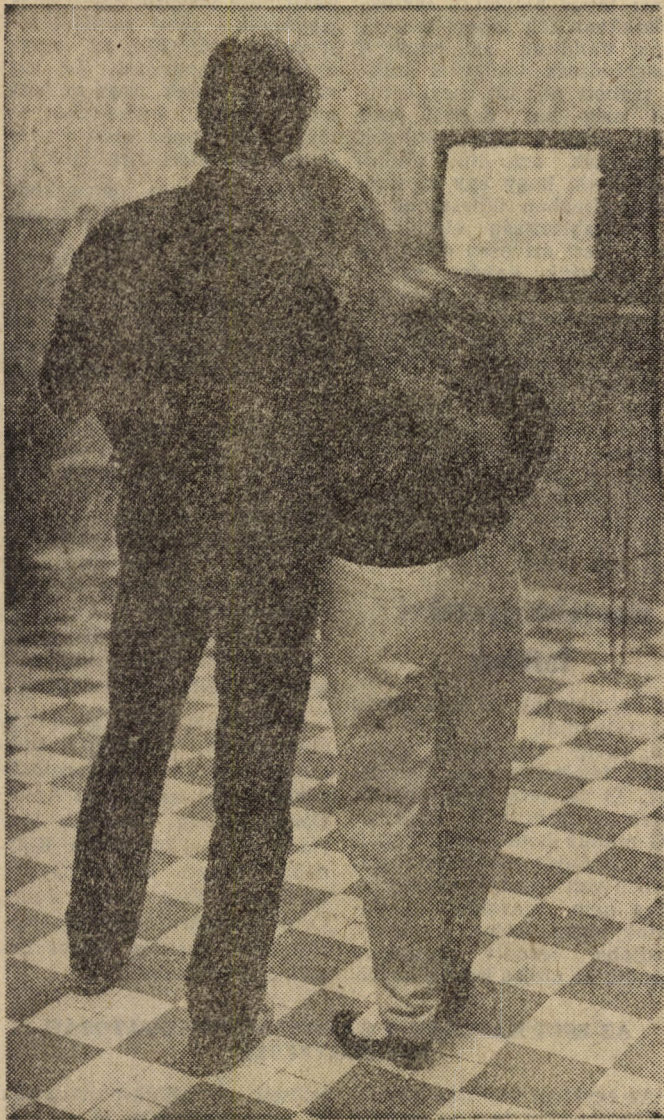
VEGE

Szoky

Újra itthon...

(Fotó: Balázs Gusztáv)

Törökbalinti szerelmem

(Fotó: Erdős Tamás)

Munkabizottságok a fejlesztési koncepcióról

(Folytatás az 1. oldalról.)

képzést formai változtatásnak, elvetendőnek tartotta. Véleménye szerint szükséges az anyagi kérdések drámai felvetése.

Ha nincs esély ez ügyben a helyzet javítására, akkor a felső- és egyetemi vezetésnek vállalnia kell a felsőoktatás volumene visszafejlődésének lehetőségét.

SZABÓ KATALIN (pg. t.) többek között a személyi és tárgyi feltételek, és a fejlesztési elképzelések kapcsolatára vonatkozóan azt javasolta, hogy a pénzügyi lehetőségek függvényében kidolgozott koncepcióalternatívák kerüljenek megvitatásra.

KÖVES PÁL (statiztika t.) hangsúlyozta a szak- és karstruktúra alapos átgondolásának szükségességét, mert a jelenlegi karok nem racionálisan szerveződnek, a szakok száma túl sok, és a koncepció implicite (a négy szak négy karnak, a specializációk a szakoknak feleltethetők meg) a jelenlegi struktúra konzerválását fogalmazza meg.

BARICZ REZSŐ (számvitel t.) véleménye szerint a szakosodás attól függ, hogy mennyire szerencsésen sikerül a tárgyakat összerendezni.

A hallgatók abban a korban vannak, amikor a legjobban terhelhetők, a kapacitásukat a szakmára való felkészülés céljára ki kellene használni, ezért nem érthető miért 25 óra a maximális heti terhelés,

miért nem 42 vagy (némi túlzással) 70. A karok kérdésében a tanári kar — közzgazdasági-kar-felosztást tartotta értelmese.

SZAKÁCS SÁNDOR, a szak-szervezet oktatási reszortfelelőse szerint, mivel anyagi háttér nélkül nem lehet tervezni, csak elvileg vitatkozhatunk a koncepcióról, amely reformtervnek tartja magát, de azért megóvja a katakizmatól mind az egyetemet, mind a társadalmat.

Mivel előrelépés nincs, pénz nincs, nem lehet mást tenni, minthogy mindenki megcsinálja a „maga reformját”, a színvonalasabb, sikeresebb oktatás utáni munkát.

Ez végül is szemléleti kérdés, annak a sikernek is jelentenie kell valamit egy oktató számára, amit két-három-tíz hallgató formálása, tanítása nyújt. Esélyünk talán csak az lehet, ha az ilyen egyéni igényessé-

gen alapuló cselekvést mozgalmommá tudjuk tenni.

B. KISS TAMÁS, a KISZ oktatási reform munkabizottságának tagja a sokéves vitákhoz képest szegényesnek tartotta az anyagot. A KISZ oktatási munkabizottsága véleményét is tolmácsolva előremutatónak tartotta, hogy a koncepció az általános képzés súlyának növelésére a szak-képzés későbbre helyezésére is kiter, illetve egy új típusú szakstruktúra igényével is felép. Báj, hogy még az anyagok belül technikai okokra, hivatkozva visszakoznak ezekben a kérdésekben a szerzők. Meg kellene vizsgálni, és végre megvalósítani sokfajta külső forrás bekapcsolását az anyagi gondok enyhítésébe, miként azt az agrár felsőfokú intézetek megtették. Indulatosan szolt arról, hogy

a vita során a hallgatók csak hallgatói volumenként, halmazként, kapacitásként, a hallgatói anyag minőségüket kerültek szóba. A hallgatók többsége önálló akarattal, célokkal lép az egyetemre, valóban nagy terhelést képes vállalni, de ennek elől részét (éppen önállósága miatt) heti 20 órában kell megkötni.

KERÉKGYÁRTÓ GYÖRGY-NÉ véleménye szerint az öszi minisztériumi koncepciót és a mostani egyszerre kell tekinteni és nem ez utóbbin számmon kérni az előbbiben megfogalmazottak beépítését. Egyetértett azokkal, akik a pénzügyi feltételeket alapul vevő alternatívák mellett szálltak síkra. A hallgatók terhelhetőségével kapcsolatban elmondta, hogy az nem az óraszámok kérdése, hanem a hallgatók időmérlegének a problémája. A foglalkozásokon töltött idő és az önálló irodalomfeldolgozás arányáról a választhatóság problémájáról van szó.

Sokszor rosszul gazdálkodunk a tanulmányi idővel, sok az extenzív látzattevékenység — e gond orvoslása például nem függ a pénzügyi lehetőségektől. A személyi és tárgyi feltételekkel kapcsolatban annak a véleményének adott hangot, hogy vannak még tartalékok e téren, a munka jobb megszervezésével, külső források bekapcsolásával előre lehet és előre kell lépni e téren.

STARK ANTAL, mint az anyag egyik kikészítője szolt másodsorozóhoz, megállapí-

Figyelemre méltó anyag került az egyetemi tanács elé február 17-én, amely a fiatal oktatók munkájáról, valamint élet- és munkakörülményeiről adott egy felmérés alapján tájékoztatót. Az előterjesztés néhány fontosabb megállapítására ezúttal próbáljuk felhívni a figyelmet.

Egyetemünknek 160 fiatal oktatója van, amennyiben e kategória korhatárát 35 évből húzzuk meg. Ebből a huszonevesek száma 61. (Nyelvtanárrok nélkül 100, illetve 38 fő). A fiatal oktatók első munkahelye rendszerint az egyetem, noha jó néhány tanszék oktatási, kutatási tevékenységéhez gyakorlati tapasztalatokkal rendelkező fiatalra lenne szükség. Az egyetemi

„üvegházhatást”

az ilyen oktatók csak nagyon nehezen tudják leküzdeni. Arról pedig szó sem lehet, hogy a gyakorlati életből próbáljon bárkit is visszacsalogatni az egyetemre, mert az induló évek jövedelmi viszonyainak különbözősége nem teszi vonzóvá az egyetemre való visszatérést. Az alacsony fizetésnek egyfajta „kontraszelektív” hatása is lehet. Hiába a leginkább idevaló valaki, ha egzisztenciális problémái nem teszik lehetővé a tanszéken maradás, illetve a tanszékre kerülés „áldozatát”. A gyakornokok tehát a legelszántabbak, akiknek adott pillanatban nem hűsbavágó a fizetés nagysága.

Kitért az előterjesztés az egyetem megoldatlan gyakorlati helyzetére. Teljes évfolyamok maradhatnak — s maradtak is — ki emiatt. Az egyetem korfája viseli — szinte helyrehozhatatlanul és jelen-

tős nehézségeket okozva — ennek a hatását. Aki azonban bekerül, meglepetésmentesen — araszolható — előrehaladásra számíthat a fizetésben. A teljesítménynek ehhez vajmi kevés köze van. A teljesítmény szerinti bérezést — amit tanít az egyetem — önhibáján kívül nem képes megoldani, aminek legfőbb oka a fizetések alacsony szintje. Az egyetemi állások társadalmi presztízse elég magas, anyagi elismertsége azonban igen alacsony. Ez a társadalmi aránytalanság nehezíti a fiatal oktatók helyzetét is. A fiatal tanerők oktató munkájára jellemző a

mélyvízzsindróma.

A tanszékre került fiatal ugyanis rögtön bizalmat kap, és azonnal oktatói kell az alap- és főtárgyak szemináriumait. De tanít mindenütt, ahol kell KTI-ben, kihelyezett tagozaton. Miután a tanított anyag jóval szélesebb a fiatal érdeklődési, kutatási körénél, ezért a felkészülés sok energiát követel. Nehezíti a helyzetet, hogy az oktatóról is nagyon keveset tud. Sajnálatos módon az oktató munkáról kevés visszajelzést kap. Sem objektív, sem szubjektív mérce nem segíti a fiatalokat. Nagy szükség lenne az idősebb, tapasztaltabb kollégák kontrolljára, tanácsaira. Erre azonban csak a legtrikább esetben kerül sor. A fiatal oktató magára van utalva, magára van hagyatva. Az, hogy jól kell oktani — csupán lelkiismereti ügy. Az oktatási tevékenység — mint alapvető tevékenység — minősége az értékelésnek valójában nem eleme. Fenyegető tendencia, hogy értéke, presztízse háttérbe

szorul, ami egy oktatási intézményben igen veszélyes, mert ennek végső soron a hallgatók a kárvallói.

A fiatal oktatók kutatási tevékenységét az önállóság az igen

nagy szabadságfok

jellemzi, ez a pálya vonzereje. De az oktatásnál tapasztalt magárahagyottsággal itt is találkozhatunk. Visszatérő hiányzást kelt — főként a legfiatalabbaknál — a menedzselés, a törődés, a kölcsönös odafigyelés nélkülözése.

Felsorolja az anyag a tárgyi feltételek hiányát, amelyek befolyásolhatják a sikeres kutatómunkát: megoldatlan másolási lehetőség, alacsony színvonalú számítástechnikai felszereltség, a napra kész szakirodalom tanulmányozási lehetőségének hiánya. S noha kutatni minden fiatal oktató szereti, mégis az e területen történő előrehaladást értékelik kevesebbre a nagyobbik része, elsősorban az időhiány miatt. Oktatni kell, pénzt keresni muszály. Talán nincs is olyan fiatal oktató, aki kizárólag az egyetemi fizetéséből él. Tanít, fordít, KK-zik, tanulmányt ír. Mindehhez idő kell. Kedvezőbb körülmények között inkább megoldandó problémákat keresnének, mint pénzt. A fizetés azonban családalapításra, lakásszerzésre, vagy csupán valamiféle értelmiségi létforma fenntartására nem elégséges. Ezért háttérbe szorul a kutatás, veszélybe kerül az időigényes nyelvtanulás és ezzel együtt a külföldi tanulmányutak megpályázásának a lehetősége is. Különböző hosszabb külföldi ösztöndíjas tartózkodás rendkívül kevés. Márpedig nagyon sokat jelenthet egy ilyen új tudományos szempontból, a szakirodalom utolérése, a további kutatások megalapozása szempontjából.

A fiatal oktatók mozgalmi munkájára jellemző, hogy akik korábban sem vitték túlzásba ezt a tevékenységet, oktatóként sem változnak meg. Mások — és ez egy meglehetősen széles kör — megszokták, hogy ilyen munkát is végeznek.

Az anyag foglalkozik a fiatal oktatók szociális helyzetével, a lakásgondjukkal. Általában 35 éves korukig a lakásproblémájuk megoldódik. Legnagyobb többségüknek ezután már „nincs más gondja”, mint a felvett hitelek törlesztése. Az egyetem által szervezett lakásvásárlásokból azért részesülnek kevésbé, mert ha van annyi pénzük, amennyi ezekhez kell, akkor már általában belevágtak valamibe; s ha még nem kezdtek semmibe, akkor viszont a pénzük nem elég. Viszont szolt az anyag arról a kiváló lehetőségről, amit az egyetem nyújt a fiatal oktatóknak a kollégiumi nevelőtanári, igazgatói lakás biztosításával, amellyel megszabadulhatnak az alberleti uszorraktól, és eredményesebben készülhetnek az önálló lakás megteremtésére.

A felmérés tapasztalatainak közrebocsátását az egyetemi tanács tagok többsége örömmel

fogadta, mert ráirányította a problémára a figyelmet. A javaslat minden pontjában van igazságtartalom és alapvető

kötelességünk a segítség!

— hangzott el a tanácsülésen. Az egyetemvezetés nem zárkózott el a fiatal oktatók felsőfokú pedagógiai továbbképzéstől, csak arra figyelmeztetett, hogy korábban már szerveztek ilyen kurzust, de az első nekibuzdulások után hamarosan érdektelenségbe fulladt. Szó volt a menedzselésről is. A tanszéken nincs szervezett formája a menedzselésnek. De minden esetben a tanszékvezető kötelessége a fiatal oktatókkal való foglalkozás.

Sajnos, a külföldi ösztöndíjak és kiutazások tekintetében egyre rosszabb az egyetem helyzete. Ezen a téren nem sok jóra számíthatunk. A nyugati országok csökkentették ezt a lehetőséget. Bora Gyula tudományos rektorhelyettes azzal a kéréssel fordult a külföldre kiutazó oktatóhoz, hogyha alkalom nyílik rá, járjanak ki egy-egy ösztöndíjat, külföldi kutatási lehetőséget fiatal oktatóink számára.

A fiatalok lakásgondjára tett javaslatot Molnár László tanszékvezető, amikor indítványozta valamelyik kollégium egyik emeletén

garzonlakások

kialakítását.

Ezzel megoldható lenne a független otthonteremtésig a fiatalok lakhatása. Javaslat hangzott el továbbá a baráti országokkal történő fiatal tanerőcsere oktatási céllal, főleg német és orosz nyelvterületre.

Foglalkozott az egyetem ifjúsági bizottsága és a KISZ-bizottság is a fiatal oktatók helyzetével. Szilvássy György KISZ-titkár hozzászólásában elmondta, hogy a KISZ-bizottság az előterjesztett javaslatot az egyetért, és jónak tartja. Szolt továbbá arról, hogy a Rudas László-díj továbbra is a fiatal oktatók szakmai kitüntetésé legyen, kérte, hogy a Marx-centenáriumot tegyék rendszeressé. Idén a KEN tudományos fórumot biztosít a fiatal oktatóknak, és a KISZ-bizottság által alapított tudományos folyóirat az „Utunk” is publikálási teref nyújt a fiataloknak. Vezetül hangsúlyozta, hogy a KISZ szorgalmazza a gyakornoki rendszer visszaállítását, és a demonstrációs rendszer bevezetését.

Összefoglalójában Csizmadia Ernő rektor az előterjesztést és a 11 pontos javaslatot a tanszékvezetők figyelmébe ajánlotta megtárgyalás végett. Örömmel üdvözölte a neki-buzdulást a fiatal oktatók ideiglenes lakáshelyzetének a megoldására. Egy külön lételemény megteremtésével, amelyben a többi egyetemek is beszállnának a KISZ KB közreműködésével szívesen benne lenne egyetemünk is. Végezetül köszönetet mondott az anyag összeállításának, Némethi Gábornak, Back Zsófiának és Sziráczi Györgynek.

H. E.

Pedig olyan jól kezdődött...

Ez a félév — persze csak a maga módján — igazán jól kezdődött. Már a beiratkozások odaadták a jegyzetvásárlási lapot, és másnap egy kivételével meg is kaptuk a keresett könyveket. És mindezt csupán 187 Ft-ot fizettünk. Akkor még azt hittük, hogy nagyságrendben az ókor 8. csodájának megfelelő esetlét állunk szemben, de tévedtünk.

Az első csapást az elmélet-történet-előadás merített ránk, mikor kiderült, hogy a nyomdák direkt a mi kedvünkért már a félév elejére elkészült egy újonnan megjelenő könyv kiadásával, amit így sürgősen kötelező tananyagá is nyilvánítottak (24 Ft-ért). Emellett meg kell persze venni az előző félévben xeroxozott anyag második felét is (plusz 26 Ft-ért).

A szociológiai előadásom nem ért ilyen közvetlen támadás, csupán utólag derült ki, hogy a vizsgakövetelményként le-

diktált oldalszámok egy olyan kiadványban szerepelnek amit még külön be kell szereznem az egyetemi könyvesboltból (potom 34 Ft-ért). De ez még mind semmi, ahhoz képest, hogy a jegyzetvásárlási lapon egész má jegyzeteket adtak meg szövegyűjteményként, mint ami az előadásom elhangzott, az utóbbiról viszont a jegyzetelátót vértésítették, így nem is lehet kaptam, csak nagyon korlátozott mennyiségben (kb. 30 darabon osztozhat az egész évfolyam. á.: 24 Ft-ért).

Ezek után már egy csöppet sem csodálkoztunk azon, hogy az angol tanszék — persze csak a változatosság kedvéért — újra átszervezte a csoportot, és így megvehetjük a legújabb tanár igényeinek megfelelő (lehetőleg külföldön kiadott) tankönyveket is.

Egyszóval a zajlik az élet és megy a pénz...

Sz. A.

Egyetértünk a szakstruktúrára vonatkozó javaslattal — bár több hasonló, a mainál kevésbé merev szakstruktúra is elképzelhető és támogatható lenne.

Az oktatás egyéb szervezeti és módszertani kérdéseiről megállapítja a tájékoztató, hogy sajnos a javaslat egyáltalán nem indokolja miért pont 44 hét legyen a tanulmányi és ebből 8-9 hét a vizsgaidőszak, így — bár semmi szükségességét nem látjuk a tanulmányi időszak extenzív kiterjesztésének — ehhez a javaslathoz nem tudunk érdeemben hozzászólni.

A személyi és tárgyi feltételekkel kapcsolatban azt olvashatjuk, hogy a munkabizottság erőteljesen támogatja az állami támogatások bővítését, a felsőoktatásban dolgozók béremelését is — amelynek hiánya kontraszelektióhoz vezet —, ugyanakkor nem csupán állami, hanem vállalati stb. eszközökre és az azokkal való sokkal hatékonyabb gazdálkodásra, más érdekeltégi rendszerre van szükség.

K. S.

totta, hogy a résztvevők elfogadták tárgyalási alapnak a fejlesztési koncepciót. Osztja azok véleményét, akik csinálni akarnak végre valamit, de felhívta a figyelmet arra, hogy a jelen ülésen sem hangzottak el konkrét, a tettekhez vonatkozó javaslatok.

Előre kéne lépni, amit csak úgy lehet megtenni, ha az egyetem állami vezetése a háttéranyagok, az árnyékterületek, a szakosítási alternatívák stb. kidolgozásában lép, ezért azt javasolta, hogy a munkabizottság kérje az állami vezetést a további részletek kidolgozására, kidolgoztatására.

A munkabizottság a pártbizottsági vita előkészítéséhez még további javaslatokat is elfogadott.

★

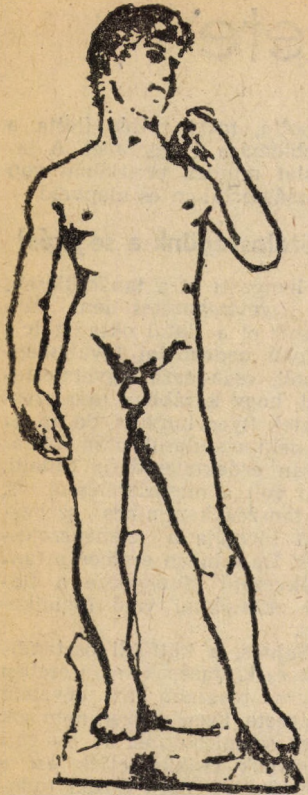
Néhány nappal előbb ülésezett a KISZ oktatási reform munkabizottsága is, amelyen az egyik napirendi pont szintén a szakági fejlesztési koncepció véleményezése volt. A hallgatói vélemények mintájánként kiragadtunk néhány gondolatot a munkabizottság véleményét összegző tájékoztatóból.

A társintézményekkel való kapcsolat kérdésében a következőket állapította meg a munkabizottság. E kérdés kapcsán a javaslat kizárólag a gazdasági főiskolákkal (illetve a pécsi karral) kialakítandó kapcsolatokról is.

Fontosnak tartjuk azt, hogy ne feledkezzünk meg a tudomány-egyetemekről és más intézményekről sem. Az ezekkel való együttműködés feltételül szükséges lenne, hisz az egyetemünkön oktatott tárgyak jelentős részét (pg., filozófia, szociológia, történelem, technológia) ezekben az intézményekben is oktatják.

Az érintett tanszékek, személyek szervezett együttműködése feltétlenül kívánatos. Ugyanakkor egy mai közzgazdának rendelkeznie kell számos humán jellegű ismerettel és készséggel. Ilyenek pl. a munkapszichológia, a csoportdinamika, a vezetési ismeretek stb. Az együttműködés lehetősége tehát nyilvánvaló. Hallgatói oldalról nézve ismét felhívjuk a figyelmet az egyetemközi áthallgatás gyakorlati megoldatlanságára.

Az egyetemi közzgazdász-képzés szerkezetéről és fejlesztéséről többek között a követ-

Kellenek a nők a férfinapra

Minden híreszteléssel ellentétben a férfinem évezredek kitaró harcának eredményeként az Erzsébet Nők Szövetsége támogatásával, 1984. március 9-én a világon először FÉRFINAPOT rendezünk a BME Schönherz Zoltán Kollégiumban. A rendkívül programban mindenki találhat kedvére valót: férfinapi köszöntőt, videót, diszkót, srámit, cigányzenét, csapot sört. A dzsesszkedvelők a Studium, Dixieland Band műsorán szórakozhatnak. Mindenféle, a nemek elsőbbségére vonatkozó viták elkerülése érdekében nagyszabású örök rangadón biztosítunk lehetőséget a „hölgyeknek”, hogy bebizonyítsák, jobbak, szebbek és „erősebbek” a férfiaknál. A büfében a vendéglátóipari főiskolások erre az alkalomra készített ingyenesét kaphatják. Természetesen szeretettel várunk mindenkit 1984. március 9-én a Schönherz Zoltán Kollégiumban, aki az emancipáció lelkes híve. Meghívók, amelyek egyúttal a tombolasorsoláson is részt vesznek, igényelhetők Gurnai Zitánál és a Közgazdász Szervezettségében.

Lányok, gyertek kézilabdázni!

Kézilabdacsapatot szeretnénk szervezni az egyetemen. Kérünk minden lányt, aki kedvet érez a játékhoz, jelentkezzen. A testnevelés tanszék

előtti hirdetőablára kiteszünk egy névsort, oda írjátok fel a neveteket évfolyam és szak megjelöléssel.
Koskovics Éva, Tóth Rózsa

Párt-**vb**

A párt-végrehajtóbizottság legutóbbi ülésén megtárgyalta a tavaszi programok rendjét. Dobák Miklós, ifjúsági felelős tájékoztatót arról, hogy a KISZ-küldötttervezetle 1984. március 29-én kerül sor. Az alapszervezetek beszámoló, vezetőségválasztó taggyűlése március 22-ig, a szakköldött-értekezletekre március 22-én kerül sor.
Az EFIN április 12-től 15-ig tart. Ennek keretében a Műszaki Egyetem, a Közgazdaságtudományi Egyetem és az ELTE közreműködésével társadalompolitikai előadásokra kerül sor.
A tizedik KEN április 24-30. között lesz megrendezve,

melynek során egyetemek közötti vetélkedőre is sor kerül. Hazánk felszabadulásának évfordulóját március 29-én ünnepli egyetemünk. Május 1-én a hagyományos felvonulás után a KISZ és a szakszervezet közreműködésével majális lesz.

Rektori tanács

A rektori tanács február 27-i ülésén napirenden szerepelt az államvizsgák és az első félévi vizsgák értékelése; a tömegsport helyzete egyetemünkön, továbbá az Egyetemi Szemle működéséről szóló jelentés.

Oktatói KISZ-gyűlés: március 8-án

Megbeszélést tartott az oktatói KISZ-vezetőség február 27-én. Az oktatói KISZ-gyűlésekre való felkészülés kapcsán szervezeti kérdésekről is szó esett. A vezetőség azt fogja javasolni a KISZ-tag-oktatóknak, hogy a jelenlegi szervezeti formához hasonlóan kari alapon szerveződjenek (meghagyva természetesen a KISZ-bizottság határozatából adódó szabad választás lehetőségét), és karonként kétfős (titkár, titkárhelyettes) vezetőséget válasszanak; az egyetemi titkárt ebből a körből válasszák meg. El kellene érni, hogy az egyetemi tanács az oktatói titkár mellett póttagként (esetleg meghívottként) a másik két kar képviselőjét is meghívja az ülésekre.

Az oktatói KISZ-gyűlés időpontja: március 8., 12 óra; helye az egyetem központi épületének 301. terme.

Fiatal oktatók konferenciája!

Új kezdeményezésként, idén először rendez meg a KISZ-bizottság a fiatal oktatók konferenciáját. Célja, hogy lehetőséget biztosítson a fiatal oktatók tudományos kutatási eredményeinek szélesebb nyilvánosság előtti bemutatására, szakmai igényű vitájára, és ezzel is hozzájáruljon az egyetemi szintű szakmai tudományos közélet kibővítéséhez.

A konferenciát a tervek szerint szekciókban bonyolítják majd le, ahol a felolvasásokat vita követné. A konferenciát a KEN keretében ren-

dezik meg, 1984. április 24. és 27. között. A pontos idejét a jelentkezések ismeretében alapítják meg.

A KISZ-bizottság minden fiatal oktató részvételére feltétlenül számít, és kéri mindazokat, akiknek ilyen fórumon előadásra alkalmas eredményeik vannak, hogy jelentkezzenek Bakacsi Gyulánál (tel.: 174-188) vagy a KISZ-bizottságon. A jelentkezés határideje március 16. A pontos szervezés és szekcióba sorolás érdekében az előadás címeinek, témájának előzetes megjelölése is szükséges.

Kosárlabda

Folytatódott a férfi kosárlabda NB II. Csapatunk első mérkőzésén a Paksi Atomerőmű csapatát verte biztosan, majd hatalmas küzdelemben alulmaradt a bajnokságban vezető TFSE-vel szemben.
Közgáz—Paks 99:52 (53:28)
Legjobb dobók: Mórincz 22, Némethi 18, Koczka 16, Nyári 15, Tamási 10.

TFSE—Közgáz 98:94 (47:53)
Legjobb dobók: Némethi 38, Nyári 17, Koczka 10.

A csapat soron következő mérkőzései:

Március 1., csütörtök: 20 óra Közgáz—ÁFOR Kinizsi utca.

Március 9., péntek: 18.15 óra CSÖSZER—Közgáz Bikszádi utca.

MÉH-be ment terv – vagy S. O. S. SG!

Reméljük sokan tudják, hogy mit jelent ez a szó: SG. Ha akadna valaki, aki mégsem, annak bemutatkozunk. Nevünk Stúdium Generále, nemrég ünnepeltük tizedik születésnapunkat, foglalkozásunk a fizikai dolgozók gyerekeinek felkészítése az egyetemi felvételre. Munkánkkal kapcsolatos szervezési, irányítási feladatokat a választott diákvezetőség látja el, élén Gábori Magdi diákelnökkel. Egyébként az országos FEB szervezete vagyunk, melynek vezetői egyetemünkön: Gondí József, a közigazdasági FEB elnöke, Kerekes Sándor párt-összekötő, Kovács Károly KISZ-összekötő.

Mindezekből az tűnhet ki, hogy mi egy fontos, ismert és elismert szervezet vagyunk, ám aki ezt hiszi, nagyon téved. Cikkünkben nem véletlenül kezdjük bemutatkozással, ugyanis számtalanszor tapasztaltuk, hogy úgy az egyetem hallgatói, mint oktatói nem tudnak létezésünkről. Pedig plakátjaink az épület minden pontján feltűntek, és — egészen a legutóbbi időkig — kis harmadik emeleti zugunk aiján is kint árválkodott a kirás: SG. A múltidő sajnos jogos.

Volt egy szobánk.

Igaz, kicsit szűk volt, igaz, néha nem volt benne világítás, esetenként az ablak is hiányzott, s már-már kezdtünk ahhoz is hozzászokni, hogy az ablak melletti saroknál beázik. De mégis a MI szobánk volt, itt tartottuk leveleinket, a diákok címeit, óravázlatokat, javítószámokat és mellesleg megbeszéléseinket. A magunkénak éreztük, mi dolgoztunk benne, mi takarítottuk, az egymás közötti kommuni-

káción alapvető feltétele volt. Joggal habordotunk fel tehát, amikor egy szép napon, se szó, se beszéd, tanteremmé alakították. Tekintve, hogy különböző papírjaink útban voltak, s az intézkedést hozóknak eszükbe sem jutott, hogy azoknak gazdája is lehet, akiket illene megkérdezni, egyszerűen eladták a MÉH-nek. A teljeség kedvéért el kell mondanunk, hogy azóta anyagaink fellelhető részét — másfélszeres áron — visszavásárolhatjuk, sőt ígérték nekünk, nem, nem azt, ami természetes lett volna, nem másik SG-szobát, csupán néhány szekrényt a Zsil utcai épület pincéjében.

A történetekkel kapcsolatban a következő megjegyzéseket szeretnénk tenni: Aki csak egy kicsit is elgondolkozik, beláthatja, hogy nem kevés az, amit mi csinálunk. Mi végezzük a levelek, a tanítási anyag összeállítását, a tanításra történő felkészítést és természetesen a tanítást is. A mi munkánk a táborhelyek megszerzése, leköltése, a tábori szabadidős programok megszervezése és maga a tábori munka. Mindezt önként, szívesen és társadalmi munkában végezzük. (Kiemelten hangsúlyozni szeretnénk munkánk társadalmi jellegét. Nemrégiben ugyanis szervezetünk egyik tagja az általános karon nem kapott kiemelt ösztöndíjat azzal az indokkal, hogy nem végez társadalmi munkát, hiszen SG-tevékenysége nem az!)

Mindezeket felül — ha erre szükség van — erőnkön felül is vállalunk feladatokat. 1982 nyarán elmaradt a nyári táborunk, melynek kárát 200 középiskolás látta, s segítségért hiába fordultunk vezetőinkhez, kérésünk süket fülekre talált. Az év decembe-

reben vállaltuk azt, hogy a nyári tábor helyett a vizsgaidőszakban téli tábort szervezzünk. Vállaltuk azt, hogy a vizsgaidőszak amúgy is szűkre szabott napjait megkurtítjuk még hat nappal, csak azért, hogy a középiskolások megkapják azt, amit tőlünk kaphatnak, hogy egy kicsivel felkészültebben ülhessenek le a vizsgabizottság elé, csak azért, mert szívesen csináljuk és szeretjük önként vállalt munkánkat. A mi jó munkánkat természetesen el is ismerik, hiszen több tanárvezetőnk is kapott kitüntetést a tizedik évforduló alkalmából.

Úgy gondoljuk, hogy most már belépve a tizenegyedik évünkbe, illene komolyan beszélni a problémáinkról is. Arról, hogy a FEB vezetése nem kéri ki a véleményünket még a minket érintő kérdésekben sem. Arról, hogy

mostoha gyerekei lettünk

az egyetemnek, akikkel bárki azt csinálhat, amit akar. Arról, hogy munkánk legelemből feltételeit sem biztosítják. És azt sem lenne érdemes megemlíteni, hogy az SG-munka hétköznapijában is sok hátrányos megkülönböztetésben van részünk. Gyakorlatilag nem megoldott anyagaink legépeletése, a sokszorosításba leadott munkáink mindig az utolsó helyre kerül-

nek és ünnepszámba megy, ha határidőre elkészül egy. (Megjegyezzük: Most rendelkezésünkre bocsátották az egész nyomdai kapacitást, és azt várják el tőlünk, hogy az összes kibóbt anyagunkat — több éves munka eredményét — pár nap alatt újra írjuk.)

Eddig sohasem panaszkodtunk, bármilyen körülmények között is dolgoztunk. Most, hogy létünket tették lehetetlenné, ez a számunkra rendkívüli helyzet volt az első, amikor szeretjük volna elmondani az egyetem vezetésének gondjainkat, problémáinkat.

És tulajdonképpen nem kívánunk sokat. Nem kérünk mást, csak munkánkhöz emberi feltételeket. Csak azt, hogy tanár vezetőink álljanak ki mellettünk, képviseljék érdekeinket, közreműködjenek a Stúdium Generále presztízsének növelésében. Csak azt a megbecsülést kérjük, amit, úgy érezzük, eddigi munkánk alapján méltán várhatnánk el.

Akik ezt a cikket gondolatébresztőnek szánták: a Stúdium Generále diákvezetőségének tagjai, azaz Bedő Anna, Dénes Hedvig, Endrész Mariann, Gábori Magdolna, Kabdebó Ferenc, Király Gyula, Koskovics Éva, Nagy Judit, Orlovác Mária, Pócs György, Prazsák Gabriella, Sajtos Erzsébet, Vizi Izabella.

AZ ESET KAPCSÁN A GAZDASÁGI IGAZGATÓSÁG MEGJEGYZÉSEI

Az egyetem vezetése komoly erőfeszítéseket tesz az oktatás folyamatosságának biztosítása érdekében, hogy a rekonstrukció okozta területi hiányok mellett is megfelelő elhelyezési körülményt biztosítson.

Igy került sor az erősen megcsappant szemináriumi helyiségek miatt az SG helyiségek igénybevételeire is. (Az igazsághoz tartozik, hogy a helyiség többször volt üres, mint amennyit használtak és inkább használtott egy elhanyagolt klubhelyiségre, mint egy felsőoktatási intézmény középiskolásokkal foglalkozó önkéntes team bástyára.)

A gazdasági igazgatóság munkatársai — mivel a második félév kezdete sürgető volt — nem találva az SG fe-

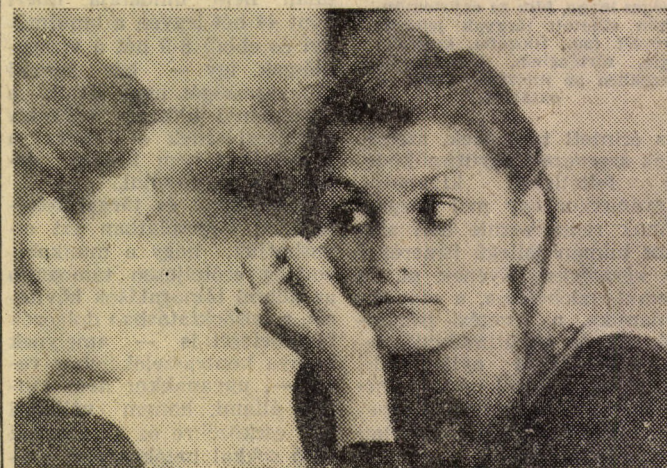
lelőseit pakolták-pakoltatták ki ezt a helyiséget is.

Szorgos, vagy éppen „gyűjtögető” lomtalanítók jövöltábol pillanatok alatt „rend lett”. Ezután rövid idő alatt megkerültek a tulajdonosok, akik mindaddig — sokszori kérdésgetés ellenére — nem vették felfedezni sokszorosított anyagok között tulajdonukat.

Az iratanyagok felkutatását közösen az SG képviselőivel mindenféle eszközzel szorgalmaztuk és így sikerült a nyomtatványok mintegy 70%-át visszaszerezni.

Tanulság: Építési időszakban kétszeres gondossággal kell figyelni mindannyiunk értékeire, és a gazdasági igazgatóságnak is jó tanulság volt. **Gazdasági igazgatóság**

Az orra jó vigyázni!

Fekete keretes, fekete szemek
Fotó: Sass Ákos

Tömegsport és turizmus az egyetemeken?

Vágyalom és/vagy lehetőség

Mintegy 40-50 sportfelelős gyűlt össze február 23-25. között a Miskolc melletti Csanyikban, hogy a címbeli területeken felmerülő problémákat, feladatokat, fejlesztési elképzeléseket, valamint a IX. EFOTT-tal kapcsolatos tennivalókat megvitassák.

Néhány lényegesebb gondolat az elhangzottakból:

Az egyetemi, főiskolai tömegsport helyzetét jól jellemzi az, hogy az intézmények több mint felének létesítmény- és eszközellátottsága kritikán aluli. Nem sokkal jobb a helyzet a turizmus terén sem. A Műv. Min. és a KISZ, valamint az egyetemi turisztikai szervezetek között állandó vita folyik, ugyanis a minisztérium az erkölcsi támogatáson és a teljesítendő irányelvek, célok megfogalmazásán kívül más módon nem nagyon hajlandó segíteni. Szó volt arról, hogy létezik egy sportpolitikai tervezet, amit többszöri halasztás után végre az MSZMP PB is megtárgyalta. A döntést még nem hozták nyilvánosságra, de annyi információ már kiszivárgott, hogy sajnos a tervezetből csak feladatterv lett „a gyökeres átalakítás most nem időszerű” érveléssel.

Ezután az ez évi sport- és túrarendezvényekkel kapcsolatos konkrét kérdéseket beszéltük meg.

Az április egyik jelentős rendezvénye a MÉTA staféta váltófutás, a cél népszerűsíteni a hallgatók között és ösztönözni őket a csapatversenyben való részvételre. Az Olimpiai ötprobamozgalm sikeresen indult, reméljük a hasonló folytatást, itt is a tájékoztatással van baj (pl. még mindig nem készültek el a plakátok.)

Vas megyében a nyáron először rendeznek triatlion versenyt.

A három versenyszámot (úszás, kerékpározás, futás) folyamatosan egymás után kell teljesíteni.

Kora délután tapasztalatcserre következett a konkrét egyetemi sport- és turisztikai kérdésekben, ki(k), hogy csinálják az egyes intézményekben.

Összegezve: akik ott voltak, nem bánták meg; ami pedig a tömegsportot illeti, a jelenlegi helyzet és a jövő nem sok jóval bíztak, de ez csak rosszabb lehet, ha a „tehetetlenség mítoszát” elfogadva a megmondott cselekvés helyett a belenyugvást, a kesergést választjuk.

Ui: Az ez évi tömegsportnaptárt, kiírásokat, tájékoztatókat sokszorosítsák vagy a sajtó útján mindenki számára hozzáférhetővé tesszék.

(—nos)

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

Felelős szerkesztő: FARKASINSZKYNE HALAY EDIT

Szerkesztőség: 1093 Budapest IX., DIMITROV TÉR 3, Telefon: 174-548

Kiadó: Hírlapkiadó Vállalat Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3.

Felelős kiadó: TILL IMRE igazgató

84-1302. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató